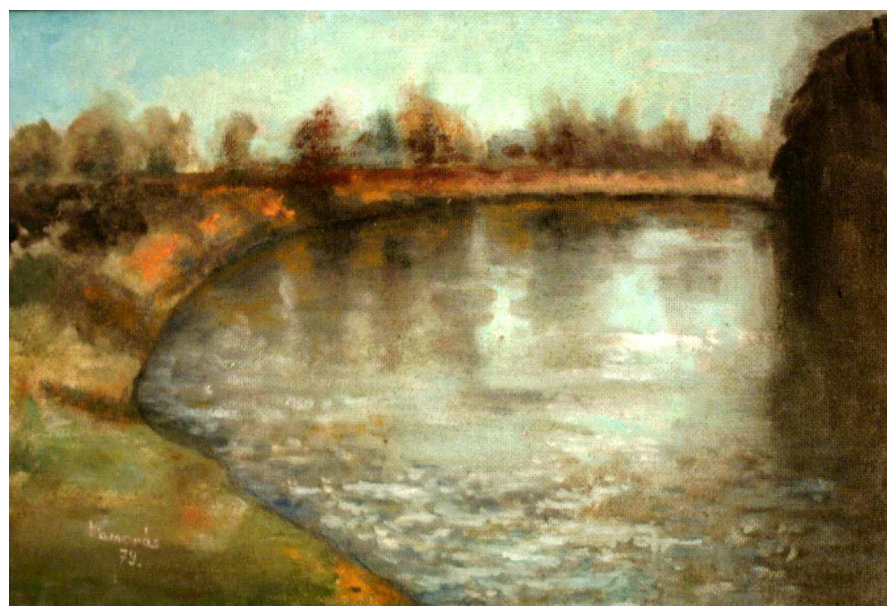

KÉPZELD EL...

Irodalmi folyóirat

Kamarás Klára: Murapart

A Barátok Verslista költészet napi kiadványa – 2006. 04. 11. – 4. szám

Szia!

Már fél év eltelt, amióta nem találkoztunk! De jó, hogy újra mesélhetek Neked! **Képzeld el**, milyen nagy esemény volt - a Barátok Verslista 5 éves születésnapja! Volt óriási találkozó Komáromban, megjelent egy szép könyvünk VersüzeNET címmel, készítettünk Verslistás pólókat, képeslapokat, jelvényt, puzzle játékot - szép napok voltak, **képzelheted!** Hagyomány szerint, erről a találkozóról is találhatsz képeket honlapunkon a Klubéletnél. Akárcsak a rendszeres óévbúcsúztató találkozóról, amit Budapesten, új helyen tartottunk a Kékrózsa étteremben. Néhány eddig személyesen nem ismert taggal is találkozhattunk ott.

Mi történt még, kérdezed? **Képzeld el**, új „nyitott” pályázatot is indítottunk vers-, és próza kategóriában „Karácsony, a szeretet ünnepe” témakörben. Mitől volt nyitott? Attól, hogy verslista tagokon kívül bárki indulhatott! **Képzeld el**, rajtunk kívül szakmai zsűri is értékelt. Jól sikerült, ha kíváncsi vagy a részletekre, a Poéta portálon mindent elolvashatsz a témáról (www.poeta.hu). Volt sok szép vers és próza, kis ízelítővel itt is találkozhatsz. No meg, az elmúlt félév irodalmi pályázatainak nyertes alkotásaival is. Több új tagunk is bemutatkozik 1-1 alkotással.

Képzeld el, néhányan közülünk önállóan is megjelentek saját kötetükkel. Akikre büszkék vagyunk-rovatunk is bővült a Klubélet berkein belül. Karaffa Gyula költészet kategóriában elnyerte a Spangár-díjat. Bokros Tiborné pedig férjével ünnepélyes keretek között „Aranydiplomát” kaptak, majd 2006 januárjában - Sida novellás kötete megjelenése alkalmából - irodalmi estet szervezett nekik lakóhelyük Művelődési Háza! **Képzeld el**, a minap Budapestre utazva, Sida könyvét vittem magammal a vonatra, hogy elüsssem az utazás unalmát. A velem szembe ülő férfi csodálkozva nézte, hogy mit nevetgélek hangosan, olyan jót szórakoztam az egyik novella olvasása közben! Erről is, meg sok érdekes eseményről találhatsz ismertetést honlapunkon, a www.verslista.hu oldalon. Tanácsolom, olvasd át ezt a folyóiratot mihamarabb. **Képzeld el**, annyi mondandónk lett, hogy 48 oldal helyett ez a 4. számunk már 60 oldalasra sikeredett. Látom, már nem is figyelsz rám, hanem olvasod. Szia! Hat hónap múlva remélem, újra találkozhatunk... **Femis**

SZÁZDI SZTAKÓ ZSOLT: SZÜLETÉSNAP
2005. OKTÓBER 1-2. - ÖT ÉVES A BARÁTOK VERSLISTA

Még a visszaemlékezés is oly jólesik most, amikor odakint dühöngenek a mínuszok, és szobádon az ablak üvege be van fagyva, arra az októberi hétvégére, amikor még teljes pompájában ragyogott az ősz, a kedvenc évszakod. Nézed tehát a képeket, és emlékezel...

...

A lista ötödik szülinapjára vagy hivatalos ezen a hétvégén amit huszonvalahány barátoddal együtt, akik eddig virtuális barátaid voltak a cyber térben, és most testet öltenek, hogy akár meg is ölelheted őket.

A találkozón nem várt meglepetés vár, amikor kézbe veheted a VersüzeNET-et, a lista legújabb versantológiáját (az utóbbi időben örvendetesen megnőtt a lista kiadványainak a száma, a versantológiák mellett Magánkozmosz címmel prózaválogatást is igyekszünk kiadni, azonkívül Képzeld el című listás folyóiratunkat, amit most olvasol, kedves irodalombarát), no de erről majd később.

...

A megérkezés... Anisse-t rögtön kiszúrod, jobban mondva, ráérezel, hogy ez lehet ő, amikor felfedezel a kemping bejáratánál, a fogadó épületben „egy oda nem illő elemet” :). Utánatok nem sokkal megjönnek Dináék is, és velük jön Nyul Krisztián is (továbbiakban Krisz), akiben valahogy rögtön megérzed a művészelket, aki megteremtette a saját külön világát, és a ti „való világotokról” nem vesz tudomást, vagy csak annyiban, amennyiben érintkezik az ő világával. András azonnal vidámságot teremt maga körül, és Dina szemmel láthatóan tudja kezelni a „helyzetet”, összeillő pár!

Fél kettő, ilyenkor érkezik meg a társaság egy része a vonattal, és Dináék vállalják a küldetést, hogy eljűk mennek az állomásra. Ti ezalatt a szállásaitokkal ismerkedtek, igazán pofás kis faházak, bár annyiért lehetnek is. Téged Anisse munkával is ellát, dedikálnod kell az ajándék köteteket, valamint a frissen megjelent antológiát is, a vége felé már ugyancsak elegend van az aláírásból, dehát a kötelesség az kötelesség...

Közben egy aggasztó hír, Poétáék autója nem indul, és ez annál kellemetlenebb, mivel ők hozzák a Tristan Lind-féle szülinapi tortát.

Visszatértek Dináék, de a csapat felével elkerülték egymást, azért Hanyecz István és felesége, Etelka velük jön, akikben igazán szimpatikus házaspárt ismertek meg. Talán a kor miatt is, de a szüleid velük értették meg egymást a legjobban.

Kölcsönös bemutatkozás, ismerkedés, gyorsan telik az idő. Közben persze valaki mindig fényképezik vagy videózik. Végre megérkezik Dalos is a kedvesével, egy alapos séta után (ők kerülték el Dináékat). Dúl köztük a szerelem, ezt rögtön „leveszed”.

Aztán megérkeznek a többek is. Poétáékkal jön Chernó is, és természetesen a torta. Medex a szerelmével, Ágival. Medex, aki az este folyamán nagyot alakít háziasságból, no de ez még odébb van.

Végül Bambuszék is megérkeznek, a lányával Zsófiival, és Koka. Ekkor hívják fel a társaságot, előbb Jega és Kati, majd Femis, akivel te is váltasz néhány szót.

A társaság két részre oszlik, a „juniorokra” és a „seniorokra”, akik hozzálátanak, hogy a Gyuláék hozta húsból gulyást készítsenek vacsorára. Az előkészítésben anyu és Éva mellett István is ott kuktáskodik, míg apu és Gyula a bogrács körül van elfoglalva.

Ekkor érkezik meg Zsóka, aki német vendégeitől „lóg meg” egy kis időre, hogy átvegye a nyereségét, amit az „ezt vajon ki tudja” játékban elért első helyezéseért kapott (számodra pedig külön öröm, és megtiszteltetés, hogy nyereségként a „Honvág” antológiát kapja, ahogy a másik két nyertes, Sida és Femis is). Sajnos, nem maradhatott sokáig, mindössze a bemutatkozás, a kötelező fotózkodás, és már ment is. Te pedig elkönnyvelhetted, hogy egy újabb kedves embert ismertél meg.

...

Az este ilyenkor, októberben már korán érkezik, és vele a hideg is, így gyanítom, hogy a társaság a végén nemcsak azért állta körül a bográcsot, mert éhes volt, hanem így próbált melegedni. Amúgy szerencsére egész hétvégén szép, napos időnk volt, ahogy ezidáig az ősz

is kellemes időt hozott, mintha a természet így akarna kárpótolni az elmaradt nyárért...

A vacsora a ti bungalótokban volt, és csak két turnusban fértetek az asztalhoz, mivel 25 embert nem egyszerű elhelyezni. A gulyás finom volt, és így közösen fejeztétek ki elismeréseteket a két szakácsnak.

A szülinapi torta felszeletelését Medex vállalta, aki az est folyamán még más konyhai tennivalókban is buzgólkodott. Én nem ismertem azelőttről, de Anisse-ék mondják, hogy máris látszik rajta Ági nevelése :). Ezután a listás játékok eredményhirdetése következett, a már említett "ezt vajon ki tudja" műveltségi játéké és az augusztus havi irodalmi pályázaté mindkét kategóriában. Közben műveltségi vetélkedők Bambusz prezentálásában, amiket volt szerencséd neked megnyerni, majd a listás totó, amit Poéta nyert. Közben még a lista születésnapjára a gyermekei által készített dvd-é szintén. Azt talán mondanom se kell, hogy ez az este is tökéletesen dokumentálva van, elsősorban Krisz, a találkozó „hivatalos” fotósa videózott, de István is buzgón fotózott.

Nagyjából ez volt az első nap, az én szubjektív szemszögemből. Éjfél után kerültünk az ágyba, jóleső fáradtsággal.

Másnap már csak a reggeli fért bele a programba, utána pedig egy rövid búcsúzkodás, és mindenki indul haza, te pedig a visszaúton jó érzéssel gondolhattál az elmúlt napra.

Felhívás

Amint láthatod, kedves Olvasó, jó kis társaság vagyunk mi, és ha szeretnél Te is hozzánk tartozni, örömmel látunk magunk között, ha pedig úgy gondolod, anyagi lehetőségeid megengedik, hogy kiadványainkat támogasd, megköszönjük!

***

A Barátok Verslista találkozóiról itt olvashatsz, itt nézheted meg a fotókat: <http://www.verslista.hu/klubelet/bulik.htm>

A levelezőlistánkra a subscribe@verslista.hu címre írt levéllel iratkozhat fel.

Kiadványainkat a megrendeles@verslista.hu címen rendelheted meg.

SZÁZDI SZTAKÓ ZSOLT: KÖZELKÉP... KARAFFA GYULA SPANGÁR-DÍJAS KÖLTŐ

Azok, akik ismerik a verseit nem lepődtek meg, hogy a tavalyi Spangár-díjat ő nyerte, amit egy csapatnyi lelkes amatőr író-költő alapított, de igazi profi zsűri ítélte oda az annak érdeemesnek: a Petőfi Irodalmi Múzeum munkatársai. Ő Karaffa Gyula. Ezzel a díjjal minden évben a Spangár Kör jutalmazza a legjobbakat.

- Bemutatnád nekünk az egyesületet? Mikor alakultatok? Hányan vagytok?

- Három éve alakult a Spangár Kör, egy költészet-napi megemlékezés utáni baráti beszélgetés alatt tulajdonképpen közfelkiáltással. Mindannyian éreztük, hogy ha valami emberit, élhető, jót akarunk az Irodalomtól, akkor magunknak kell megmozdulnunk, hiszen a Megyei központ nem, a Főváros meg aztán végképp nem foglalkozik a helyi alkotókkal, tehetségekkel. Már a megalakulás után meglepődtünk, hányan élnek ezen a környéken nagy tehetségű írók, költők, szobrászok, festőművészek, zenészek, fotósok. A tagok létszáma azóta is nő, igaz, néhányan saját akaratukból távoztak a Körből. Örömmel jelenthetem be a Te tagságodat is az Olvasóknak, ez évtől a Kör „levelező tagjaként” veszel részt, Zsolt barátom, Te is a munkánkban. Csáky Károly, Ipolyságon élő költővel, tanárral így már ketten képviselitek a Felvidéket e Kör alkotói között. Jelenleg 16 tagja van a Körnek, de újabb tehetségek felkutatása napi feladatunk. Itt engeddd meg, hogy megjegyezzem, az amatőr státusz csak a hivatalos irodalmi kánon szerint alkalmazható ránk, hiszen ha a tehetség alapján lesz valaki profi, akkor itt közöttünk sokan vannak azok. Több tagunk rendszeresen jelenik meg országos lapokban, antológiákban.

- Évenként kiadjátok a Spangár Antológiát, amiben legfrissebb műveiteket mutatjátok be.

- Igen, az antológiánk, az Üzenetek, vallomások, strófák... már harmadszor jelenik meg idén áprilisban. Költészet napi kiadvány ez is,

mint annyi más társa az országban, nem titkoltan a Költészet ünnepére időzítjük a pályázatunk elbírálását, a kötet megjelenését. A Kör tagjainak legfrissebb alkotásaiból és a hozzánk küldött pályázati anyagok legjavából válogatjuk össze a kötet tartalmát. Minden évben jeles zsűri bírálja el a jelgés pályázati anyagokat. Sajnos, kaptam olyan véleményt is, hogy ez a Kör csak azért alakult, hogy egymást dicsérjük, jutalmazzuk. Nem tartom ezt helyénvaló véleménynek, ugyanis csak annyit tettünk, hogy „mi magunk kapartuk ki a gesztenyénket”, nem vártunk meg mást ezzel. A tagok előélete, elért eredményei adják az alapot ennek a véleménynek a cáfolásához. Helyi szinten kell megte-remtenünk kiadványokkal, kötetekkel, újságokkal, előadásokkal az él-hető emberi életet, nem szabad ezzel másra várni. A Spangár-díj ta-lán még ismeretlen, de már van „tartama”, később lesz presztízse is! Az idei pályázatra több mint 70 alkotó majd ezer pályaműve érkezett. Még tart a zsűrizés, hiszen az idén először nyitottá, országossá, bo-csánat, nemzetközivé tett pályázat sikeres volt.

- *Eddigi főbb sikereid?*

- Talán említhetném a több országos megjelenést, a tavalyi Spangár-díjat, az antológiákban való megjelenést, de számomra a legnagyobb siker a most útjára indított Börzsönyi Helikon lesz, vagy talán már most is az. A lapot egyedül szerkesztem, és csak az Interneten ter-jesztjük. Spangár körös kiadvány, de már indulásától országosan nyi-tott minden alkotó előtt.

- *Mit jelent neked a Spangár-díj?*

- Mivel elismert szakemberek zsűriztek, és én olvastam is a vélemé-nyüket, sokat. Örülök, hogy megkaphattam a szép tűzzománc plaket-tet, bár nem használom a „Spangár-díjas költő” titulust, de igazán örültem, mikor megkaptam.

- *Feleséged, (fiad) és három lányod is van, tehát múzsákkal bőven el vagy látva. Ki inspirál a legjobban? Én olvastam egy versedet, amely a lányaidról szól.*

- Személyekhez ritkán írok, inkább Istent keresem mindenekben, a természetben, a versekben. Sokszor a csend az ihlető, sokszor a bé-

ke, a nyugalom.

- *Az alkotáshoz bizony nyugalom szükséges, és te nagy családban élsz. Hogyan találsz meg az alkotáshoz szükséges nyugalmat?*

- Eddig a munkám olyan volt, sokat olvashattam, sokat voltam egyedül, hiszen feladatomban a figyelés, az ébrenlét volt. Sok versem a munkahelyi asztal mellett született. Jelenleg gépen írok és többnyire az éjszakai órákban, vagy napközben, mikor senki nincs itthon.

- *Az irodalom mellett bőrdíszműves is vagy. Melyik szenvedély a régebbi keletű?*

- 1980-óta írok, de bőrizni csak 1987-ben kezdtem. Addig csak csodáltam a szép bőrtárgyakat.

- *Ebben az évben egy új vállalkozásba, a Börzsönyi Helikon művészeti folyóiratba fogtatok, aminek te vagy a főszerkesztője. Mesélnél erről valamit?*

- Szívesen. A Börzsönyi Helikon egy havonta jelentkező művészeti folyóirat, amiben versek, prózák, fotók, rajzok, festmények, tanulmányok, kritikák, könyvajánlók, hírek kapnak helyet. Jelenlegi barátaimmal dolgozok együtt, de már sok „ismeretlen”, messzi vidéken élő művész is küldött anyagot a készülő lapba. Terveink szerint csak elektronikusan terjesztjük a lapot, de ha pénzünk lesz, néhány példányszámban ki is nyomtatjuk majd könyvtári olvasás céljából, az idősebbekre, az internettel nem rendelkezőkre gondolva ezzel. A lap megnevezhető, illetve letölthető a **helikon.retsag.hu** címen, illetve a rétsági honlap főoldalán is kaptunk egy menüpontot, arra kattintva ugyanúgy megjelenik a lap. Saját alhonlapunk van, ahol kapcsolódó anyagok, szerzők adatai, az aktuális tartalomjegyzék van fenn. Szeretettel ajánlom mindenkinek, aki kedveli az irodalmat.

- *Köszönöm.*

- Köszönöm Neked is a kérdéseket, Isten áldjon!

***

Karaffa Gyula honlapjának elérhetősége:

<http://www.verslista.hu/irasok/krasznoi/cimkrasznoi.htm>

Spangár András Irodalmi Kör honlapja: <http://spangar.retsag.hu>

KARAFFA GYULA: KÖNYVAJÁNLÓ

Ritka alkalom egy Irodalmi Lista életében, hogy tagjai közül egyszerre többnek is kötete jelenik meg. Márpedig velünk, a Barátok Verslistával ez a csoda megesett! Beérik lassan a gyümölcs, amiért mindannyian dolgoztunk, remélem, tagjaink újabb és újabb köteteiről tudunk legközelebb is beszámolni Önöknek!

Kezdem a sort Cserepes Andreával, Csandival, akinek *Katicapettyegető Felicián* című mesékkal teli könyve jelent meg. A nagymama igencsak mesébe illő segítségével jött létre ez a kötet, no meg barátai illuztrációival. A Csanditól megszokott vidám, ám ennek ellenére mégis magvas gondolatokkal „terhelt” kötet nem nehéz az olvasói kézben, sőt, mintha terhet venne le a vállainkról a kimondás gyönyörűségével ez a szeretnivaló lány. Mind gyerekeknek, mind felnőtteknek írott mesék ezek, amikből az élet apró igazságait lehet megtanulni úgy, hogy észre sem vesszük, hogy tanultunk volna. Annyira szórakoztatók, annyira nevetni valók a ránk, a mesék főszereplőire aggatott nevek, hasonlatok, jellemábrázolások, hogy ha magunkra is ismerünk egy-egy mesében, biztos vagyok abban, senki sem haragszik meg Csandira. A kötet megrendelhető a katicape@freestart.hu címen.

Másodikként Hanyecz Istvánt, alias Stefanicus Hungaricus Firkászt említem, akinek Szőnyi Bartalos Mária szerkesztésében és előszavával jelent meg a *Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján* című verseskötete. A Svédországban élő Firkász verseivel, kötetével hitet tesz. Hitet magyarságáról, az emberek iránti szeretetéről, felesége iránt érzett kiolthatatlan szerelméről, az élet apró csodáinak megéléséről, átéléséről. Olyan szeretettel beszél apró történésekről és rólunk, barátairól, hogy szinte szégyent érez az ember, ha ő maga nem így érez Stefanicus iránt, ha ő maga nem veszi észre ezeket a csodákat, amiket Stefanicus megénekel. Volt szerencsém személyesen is megismerni a több ezer kilométerre élő Verslistás tagunkat, mondhá-

tom, az életben is olyan, mint a verseiben: Vidám, mégis elgondolkodó, bizakodó, de néha kicsit kétkedő, és mindezek mellett szeretetre-méltó. Etelka, Hanyecz István felesége ugyanolyan joggal jegyzi e kötetet, mint a Szerző, mert ahogy verseiből megértjük, ők ketten egyek. Számomra nagyon szimpatikus életfelfogás ez. Meg kell említenem, hogy a messzeség ellenére Stefanicus őrzi a nyelvet, a magyar nyelvet, amitől semmiképpen nem válna el. Említést érdemel a könyv illusztrátora, Csanádi Ibolya festőművésznő, akinek képei tovább emelik a kötet értékét. A kötet megvásárolható a nagyobb könyvesboltokban, illetve a Lista vezetőjén keresztül az alkotótól, Hungaricus Stefanicus Firkásztól. A kötet megrendelhető a Barátok Verslista címén: megrendeles@verslista.hu.

Harmadikként Kamarás Klára, Sida, a Révai Digitális Kiadó gondozásában megjelent *Arcok a múltból...* című novelláskötetét mutatom be. Sida évek óta tagja Listánknak, már szinte elválaszthatatlanok letünk Vele. Szerencsére, hiszen okos javaslatai, lényegre törő észrevételei hasznunkra váltak eddig is, eztán is, no meg jó sütkérezni önzetlen szeretetében. Bár szerintem nagyon jó verseket ír, és erre példa a rengeteg megjelenése országos lapokban, az Interneten, e kötet egybeszerkesztett novelláinak elolvasása után bennem, de másban is kialakul az a megállapítás, hogy Sida tulajdonképpen vérbeli prózaíró. Novelláiban múltjának érdekes embereit, érdekes történeteit meséli el. Olvasása, ahogy az igazi novellák olvasása, igazi szellemi élményt ad. Szeretnivaló, egyszerű, néha bonyolult emberek elevenednek meg a lapokon, közben Sida nem éppen eseménytelen életét is megismerhetjük. Ajánlhatom e kötetet azoknak, akik a magyar novellairódalom folyamatosságát keresik, és szeretik. Ma hiánycikk a prózaíró, az igazán jó prózaíró. Kamarás Klára személyében megismerhetnek egyet, akik megrendelik a kötetet Sidától, az Interneten több helyen megtalálható Szerzőtől a claire@gylcomp.hu címen. A kötetet Harmath Péter és a Szerzőnő illusztrációi díszítik.

Negyediként Szakáli Anna, a Balatonpress KFT kiadásában megjelent *Hajnali napköszöntő* című verseskötetét említem. Szakáli Anna több éve tagja a Listánknak. Bár nem találkoztunk még egyszer sem személyesen, mégis úgy érzem, barátomnak mondhatom. A szellemi, láthatatlan falak elbontásában jeleskedik Anna akkor, amikor tollat ragad és verset ír. Nagyon sok rossz tapasztalata volt és van rólunk, embe-
rekről, ám hite bennünk és jobbító szándéka velünk kapcsolatban töretlen. Érzelmes, szép verseket ír. Hittel, bizakodással teli verseket. Magyar verseket. Szakáli Annát érdekli a történelmünk, a jelenünk, a jövőnk. Szeret játszani a versformákkal, talán észrevehető játékos lelke a sorából is. Számomra igen értékes Szakáli költészetében az, hogy nem akar másnak látszani, csak annyinak, amennyi. Hogy nem akar köpönyeg mögé rejtőzni, hogy tisztán és egyenesen megmutatja arcát. Így ad esélyt nekünk is ugyanerre, hogy megtisztulhassunk, hogy jobbá, értékesebbé váljunk. Lehet ennél több feladata egy költőnek, egy versnek? A szép kiállítású kötetet Gosztola János síófoki festőművész képei teszik még barátibbá. A kötet megrendelhető a Szerzőtől a szakali.anna@drv.hu címen.

Ennyi jó hír és értékes kötet után mi mást is kívánhatnék Önöknek, mint jó olvasást. Szeressék továbbra is a magyar irodalmat, mert írni csak az ember ír, de olvasni is csak az ember tud!

***

VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO): FOTÓ ÉS MONTÁZS MONTASY ALKOTÁSAI AZ INTERNETEN

Találtam az interneten egy különleges honlapot. Egy fiatal lány fotóit tartalmazza.

A fényképek gondolatokról, érzésekről, magányról, elhagyatottságról szólnak.

Intenzívek, finomak, misztikusak.

Gyönyörűek.

Rögtön felkeltette az érdeklődésemet.

Az előlapot borostyán futja be, középen a következő mondattal:

„Az érzélem egy misztikus kert, izzó gondolat”

Ha a misztikus kertre kattintok, egy holdfény megvilágította oldalra jutok, a sarokban egy lány néz vissza rám, és a borostyánok körbefogják a fekete hátteret. A menüpontokról hatalmas, telt vízcseppek hullnak. Valóban egy misztikus kert. Egyszerű, szép, titokzatos.

Megnézem, mi lett volna, ha az izzó gondolatra kattintok. Meglep, hogy bár ugyanazzal a tartalommal találkozom, a kép, ami elé tárul, egészen más. A menükben lángok gyulladnak ki. A fekete háttérben izzanak a vörös gondolatok:

„All you need is Love”, „I miss you, I need you”, „I don't want to lose you...”

Egyetlen dolgot hiányolok, a bemutatkozást. Ugyan ír valamennyit önmagáról, de azt is csak szerényen teszi. Pedig nagyon szívesen megismerném jobban is. Ha akár csak így, az internet névtelenségén keresztül.

A képek pedig... gyönyörűek...hatásosak...nem tudom...

Az alkonyi város látképe az ablakból egy lány sziluettjével. Alatta a cím: Messze

Egy szál vörös rózsza. Véres. A címe: Bántottál

Fekete-fehér kép, egy lány a mosdó kövén fekszik: Feladtam

Egy résnyire nyitott ajtón fény szüremlik be: Jöjj...

És egy kép, mellyel 2005 júniusában megnyerte azt az országos pályázatot, mely a „bűnmegelőzés és az erőszak megállításának fontosságát tűzte ki céljává”. Ahogy olvastam, a műből ötezer darab freecard készült, és az ország mozi-hálózatában terjesztik őket.

A kép fekete-fehér. Egy meztelen nő ül nekünk háttal, összehúzódva. Az arcát nem látjuk. Fehér hátán vörösén sikolt a felirat: SEGÍTS!

Ahogy a kezdőlapon írja: Montage and Fantasy

***

Montasy alkotásai megtekinthetők társoldalunkon, - az **Alkot Portál** oldalán (<http://www.alkot.hu>) is - ahova várjuk a Te művészettel kapcsolatos honlapodat is!

Montasy honlapjának elérhetősége:

<http://montasy.alkot.hu>

**KOVÁCS KÁROLY (KOKA): SAVANYA ISTVÁN ÍRÁSAI
A POÉTA IRODALMI PORTÁLON**

Kedves Barátom!

Képzeld el, a napokban rátaláltam egy király weboldalra, ahol amatőr irodalmárok teszik közzé alkotásaikat.

Ezen az oldalon - poeta.hu - az egyik költő írásai különösen tetszetek, aki valójában nem is költő, hanem zenész, és közben remek verseket ír.

Savanya Istvánról van szó, aki képes az amerikai préríben felfedezni a magyar pusztát, az indián folklórban a magyar népzene. Nem hiszed? Olvasd el az Árnjáték című versét, és közben képzeld magad indiánnak, aztán olvasd el még egyszer, és képzeld magad betyárnak. Ugye sikerült? :-) Ám ez nem minden.

Savanya István egyszerű dolgokról ír, nagyszerűen.

Az ég kék, a fű zöld, ez mindennapos, de ezt úgy leírni, ahogy ő csinálja, az már művészet.

„Az élet esőkabát nélkül, szégyenlős, zöldellő mosollyal ünnepel.”

Istvánnál így hívják a tavaszt, és amit a Palackpostában küld, az nem egy évszak, az maga az élet. Ez a verse lehet az ars poeticája, bár erről őt magát kellene megkérdeznem.

Itt megtehetitek: Poéta Irodalmi Portál - <http://www.poeta.hu>.

Végül még egy jó hír. Az oldalon nem csak versek vannak. Néhány saját zeneszám - behallgatás erejéig, néhány fotó, és egy önéletrajz színesíti a weboldalt.

***

Savanya István írásai, zenéi megtalálhatók társoldalunkon, - a **Poéta Irodalmi Portál** oldalán (<http://www.poeta.hu>) is - ahova várjuk a Te írásaidat is!

**Savanya István honlapjának elérhetősége:
<http://savanya.poeta.hu>**

VERS- ÉS NOVELLA PÁLYÁZATOK

A Barátok Verslista vezetői minden hónap első napján irodalmi pályázatot hirdetnek ki. Két téma megadása után a levelező lista tagjainak egy hónap áll rendelkezésükre, hogy írjanak verset, mesét vagy egyéb prózát, majd név nélkül a pályaműveket szavazásra bocsátják. Az alkotásokra a levelezőlistán és a Verslista honlapján is lehet szavazni. Összesítés után az első helyezettek értékes könyvjutalomban részesülnek. Most következzenek az elmúlt fél év legjobb alkotásai:

2005. AUGUSZTUS

Fuchs Éva (Femis): Csak a szépre emlékezem (S. Sándornak)

hiszek a szélben,
ha illatodat hozza
utcák szürke porán,
hiszek az esőben,
ha múlt percekét kopogva
ablakomon élni
kezd a magány,
s miközben a csendet
színesre festik
halkan koppanó
tavasz illatú percek,
emlékeim délibáb-táncát
puhán megöleli
a vörös est
néha fa árnyékához
támaszkodva, közös
percekét számolok
s hajnalban
meglesem arcod
mi a függönyben maradt.
Talán.

Kamarás Klára (Sida): Kis kínai aknát keres

- Soha ne legyen rosszabb napunk... - sóhajtott Veronika, miközben kivette a holmiját az előadóterem faliszekrényéből. - Mehetünk hazá! Már a kabátját akarta húzni, mikor kiszólt a dohányzóból az egyik kolléga:

- Hova siettek? Főztem még egy kávét. Most igazán ráérünk meginni.
- Igaz. - hagyta helyben az asszony. Kivételesen félnapot dolgoztak. Mindjárt ebéd után kezdődött az értekezlet, amolyan félhivatalos, a nagyfőnök fejükre olvasta a dörgedelmeit, de mivel senkinek nem volt ellenvetése, jóval hamarabb vége lett az egésznek, mint számították. Mindenki megkönnyebbült, és szinte úgy érezték, hogy megérte az a kis fejmosás ezt a szinte ajándék szabad délutánt. Legtöbben máris célba vették a kijáratot, de vagy tízen benyomakodtak a kis helyiségbe, amit már betöltött a frissen lefőtt kávé illata. Veronika úgy érezte, hogy ennyit még megengedhet magának, hiszen csak valami harapnivalót kell venni útközben, és már otthon is lesz. A fal mellett álló foteleket már elfoglalták, páran állva szorongtak köztük, Veronika csak a nyitott ajtóban tudott megállni, a kávéját is úgy adták neki kézről-kézre, gyorsan megitta és éppen lépett volna kifelé, mikor Hajas Imre utána szólt.

- Várjon, Veronka, van egy jó viccem!

Veronika megállt tétován, a többiek összébb húzódtak, a fiú pedig a kis szabad helyen felállva elkezdte:

- Ez egy találókérdés. Tessék jól idefigyelni... Sárga és ekkora! - kezével derékmagasságban húzott hirtelen egy vízszintest: -...és így csinál...- azzal a lábával olyan mozdulatokat tett, mintha egy csikket taposna szét. Mindenki áhítattal figyelt rá.

- Eltapos egy cigarettát - próbálkozott valaki - de a fiú nevetve rázta a fejét.

- Nem, nem! - azzal megismételte a pantomimet.

- Szabad a gazda - vetett véget Veronika a bemutatónak - Na, mondja gyorsan, mert sietek.

A fiú már előre nevetett a saját viccén, és harmadszor is megismételte a csikktaPOSást, miközben kimondta végre: - Kis kínai aknát keres! Veronka a többivel együtt nevetett - Viszlát holnap... - és kifordult az ajtón. Gyorsan öltözött és indult. Odabenn újabb bemutató lehetett, de csak a végét, a megoldást hallotta:

- Megtalálta... Megtalálta az aknát! - az előzőnél is nagyobb nevetés még akkor is szünni nem akaróan gyöngyözött, mikor az asszony már a lépcsőn szaladt lefelé.

- Affene! Ezt még megvárhattam volna, most hogyan mesélem el Lalinak?!

A kijárat melletti tároló üvegfelületében megpillantva magát önkéntelenül félrehúzta a száját: - Úgy lóg rajtam ez a télikabát, mint a rongy! Ez bizony sír egy újért! - de ahogy kilépett a délutáni ragogásba, újra betöltötte az elégedett megnyugvás: - Majd jövőre! Hiszen jóformán itt a tavasz...

A park mellé érve lassított a tempón, szinte áhítattal nézte a kopasz fákat, az égnek meredő ágakról mintha egyik napról a másikra hirtelen letörölte volna a szürkeséget a tavasz ígérete, mintha a nedvek robbanásra készen feszülnének a kéreg alatt. Start előtti felajzott várakozás.

- Akárcsak mi, az érettségi előtt... jön a nagy élet... mennyi félelem... mennyi reménykedés, aztán mi lett belőle. Erre kellett annyit készülni? Ettől kellett úgy félni? Hiszen semmi az egész...

Már a főtéren járt, mikor újra eszébe jutott Imre találókérdése, és kimondhatatlanul vágyott rá, hogy elmondja valakinek. - Kinek is? Alig volt barátja, társasága... Ezen szoktak Gizivel, a szomszédban lakó magányos nővel lázadozni... de már ő is meghalt, vagy öt éve...

...Munkahely... haza...! Vásárlás... haza! Munkahely... vásárlás... haza! Ennyi itt az élet. Erre kellett olyan nagy izgalommal készülni...

A városháza elé érve eszébe jutott Róza, a volt kolléganő, aki azóta felelős beosztásba került. Hozzá minden héten fel szokott ugrani, elviccelődtek pár percet, hiszen annak is mi dolga lett volna, és ha volt is, ráfoghatta arra a kis tereferére, hogy tartja a kapcsolatot a „dol-

gozó néppel". Róza imádta a vicceket. Neki feltétlenül el kell mesélni... be fogja mutatni a csikktaposást... sőt! Úgy érezte, még jobban tudná csinálni, mint az a tejfelesszajú fiú. Magában előre kuncogott, és befordult a városház ajtaján.

Odabenn szinte síri csend volt. Veronika egy pillanatra megállt a sötét folyósón... éppen indult volna tovább, hiszen jól ismerte a járást, de hirtelen kivágódott az egyik ajtó, és Lali lépett ki rajta, majd hogy egymásba nem ütköztek.

A férfi zavartan mosolygott, de az asszonynak ez fel se tűnt, annyira betöltötte a kikívánczó közlésvágy, s a vörösödő arc számára csak a sietség jele volt. Egy hirtelen puszi után szinte ráömlesztette a férfire a csacsogó kérdéseket:

- Hát te? Hogy kerülsz ide ilyenkor? Mit csinálsz itt? - de meg se várta a választ, már mondta: - Egy isteni jó viccet hallottam...

- Most ne - szabadkozott a férfi - majd otthon.

- Én Rózához jöttem... de ha gondolod...

- Csak menj, én innen egyenesen haza sietek - azzal ki is kerülte az asszonyt, szavait barátságos, szinte intim bólogatással fűszerezve. Mindez teljesen meglepte Veronikát, hiszen már évek óta este nyolc előtt ritkán ért haza a férje.

A váratlan lehetőség egészen felvillanyozta... - Ma minden jó, minden szép, az ilyen apró örömeiket meg kell becsülni.

Róza irodájának előterében nem volt senki. A gépíró már elment. A belső irodából halk beszélgetés hallatszott. Róza rögtön kijött, és a résnyire nyitva maradt ajtón át látni lehetett, hogy legjobb barátjának, Husika ül odabenn. Veronikát nem invitálta beljebb, csak sietősen megkérdezte:

- Mi a probléma?

Veronika látta, hogy rosszkor jött, de azért nem hagyta elrontani az örömeit:

- Á, semmi, csak hallottam egy viccet, és frissiben el akartam mesélni

- és mutatta és kérdezte és mutatta és mondta és végül maga is nevetett, amikor elárulta a megoldást. Róza is nevetett, kissé zavartan,

de Veronikának ez sem tűnt fel, meg a szabadkozás sem, hogy most itt van Husi, és ne haragudjon, de nem ér rá, majd holnap... Örült is, hogy ilyen hamar elmondhatta, amit akart. Nem ment bevásárolni, hanem sietett haza, hátha össze tud még valami vacsorát csapni, mire Lali is hazaér... de a férfi, kész csoda, ahogy ígérte, ott-hon várta.

- Most hirtelenjében csak rántottát tudnék csinálni, nem baj?

A férje a másik szobából szólt csak át:

- Jó lesz...

- Hány tojást kérsz?

- Nem is tudom...

- Három elég lesz?

A férfi még mindig nem jött elő, hát nem kérdezősködött tovább, hanem gyorsan terített, és megsütötte a tojásokat.

- Kész a vacsi! Gyere, mert kihűl.

Na végre! Leültek egymással szembe a kis konyhaasztalhoz. - Majd evés után, a szobában mesélem el neki a kis kínait. Addigra jobb kedve lesz.

Lali azonban eltolta maga elől a tányért, és két könyökére támaszkodva a kezébe temette az arcát. Veronika elhűlve nézett rá, de a férfi csak ennyit mondott:

- Baj van.

Az asszony elrémült:

- Tejóisten! Mi?

A férfi homlokán apró gyöngyökben állt a verejték. Úgy mondta ki, mintha a világ akarna összedőlni körülötte:

- Nő.

- Csak nem... Csak nem csináltál fel valakit...? - szeppent meg az asszony, de máris gyorsan hadarta: - Gyerek? Magunkhoz vesszük, örökbe fogadjuk, felnő a mienkkel...

A másik türelmetlenül közbevágott:

- Dehogy! Szó sincs gyerekről...

Veronika kicsit megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Hát..?

Csend. Mintha örökké tartana.

- Beleszerettem valakibe... Egy asszonyba.

Veronika csak nézett. Azt el tudta képzelni, hogy a férje valami meg-gondolatlan kalandba keveredik, de hogy szeretni... rajta kívül, valaki mást is tudna szeretni...? Hirtelen mintha teljesen kiüresedett volna az agya... Amikor megszólalt, valahonnan messziről hallotta a saját hangját:

- Arról nem tehet senki, hogy beleszeret valakibe...

- Ha most összecsomagolod a holmimat és az ajtó elé teszed, kimegyek a vasúthoz és a vonat alá ugrom... - mondta, a férje, mint egy leckét, amit már minden eshetőségre készen, előre átgondolt.

- Csak nem képzeled, hogy ezért kidoblak...? Hát így ismersz.... Úgy érezte, hogy menten megfullad. Mivel a férfi nem válaszolt, folytatta:

- A szerelem csodálatos dolog... Örülj... mint egy ajándéknak. - próbálta az asszony összeszedni minden józanságát.

Lali nyelt egyet, mint aki túl van a nehezén, és reménykedni kezdett:

- Segítesz? Ugye segítesz rajtam? - látva, hogy Veronika megértően bólogat, most már gyorsabban folytatta: - Csak leveleztünk, és a férje, az a bunkó, kutatott a szekrényében... és megtalálta a leveleimet. Se levéltitok, se semmi... elolvasta az összest.

- De hát, édes istenem, miket írtál neki?

- Semmit, csak hogy... milyen gyönyörű, ... gyönyörűek a mellei... meg ilyeneket.

- Hogy írhattad, hol láttad te annak a nőnek a mellét?

Ekkora naivitás hallatán a férfinak elállt a szava... Nem, ennek nem lehet megmondani az igazat, össze fog roppanni... ez még most is va-kon hisz bennem... Kicsit dadogva folytatta:

- Hát... hát csak úgy elképzelttem. Magam elé képzeltem. De a levele-ken nincs rajta a nevem. Nagyon vigyáztunk.. mégis rájött, hogy én ír-hattam... Botrányt akar csinálni... azzal fenyegetődzik az az állat, hogy bemegy a polgármesterhez, és elintézi, hogy kirúgjanak az állá-somból.

- Én. Mit tudok én segíteni?

- Ha panaszt tesz, Róza be fog hivatni, hogy nézd meg a leveleket, és azonosítsd az írást. Mondd azt, hogy nem én írtam. Nem az én írásom. Akkor el van intézve ...mehet panaszra a sóhivatalba...

Veronika tudatában hirtelen összeállt a kép: Lali a Városháza folyosóján... Róza... és persze Husi az irodában. Ezek ott főzték ki, mit lehet tenni... mit mondjon... hogyan adja be nekem... ezek mindent tudtak... csak én nem tudtam semmit... Ott nevettem... bohóckodtam nekik... játszottam a kis kínait...

Már nem érzett mást, csak végtelen szégyent, megalázottságot... megsemmisülést... Nagy erőfeszítésébe került, hogy újra meg tudjon szólalni:

- Jól van. Csak annyit kérek, ne felejtsd el, hogy azonnal melléd álltam. Segítettem... de ez nem csak ennyi... tudom, hogy ezt nem fogom ilyen könnyen lenyelni, holnap... holnap lehet, hogy neked támadok... akkor jusson eszedbe minden egyes szó, amit mondtam, hogy ma nem bántottalak, nem hibáztattalak...

Felálltak. Az asszony, mint egy alvajáró indult kifelé a konyhából. Már csak maga elé dűnnyögött:

- Minek keresni az aknákat... a rejtett aknák úgyis felrobbannak... az aknák mindig felrobbannak...

A férfi pár pillanatig értetlenül figyelte, aztán megvonta a vállát. A két tányér ottmaradt az asztalon a kihűlt vacsorával.

2005. SZEPTEMBER

Szabó Gitta: Huszonkét év

Hétfő reggel volt, vagy inkább délelőtt? Attól függ, ki mikor kezdi a napot. Nekem reggel volt. Akkor keltem fel. Álomittasan kecmeregtem ki a pihe-puha ágyikómból. A férjem már rég elment dolgozni. Főállásban műszerész volt, mellékállásban pedig taxizott. Nem sokat láttam.

Szóval feltápáskodtam az ágyból, és elindultam a fürdő felé, ám a szoba közepéig sem jutottam el. Akaratlanul pisilni kezdtem. Csak álltam, az meg csak csorgott melegen, végig a lábamon.

Megijedtem! Mi történik velem? Azt biztosan tudtam, hogy ez nem az, aminek így első nekifutásra az ember gondolná. Másmilyen érzés volt. Vagyis, nem volt semmilyen érzés. Csak megállíthatatlanul folyt. Aztán lassan ráébredtem, mi is történik valójában. Elfolyt a magzatvíz!

Elméletben tudtam, ez mit jelent, de még ilyesmi sosem történt velem, ezért örömtől és félelemtől vegyes érzelmek kavartak bennem, és sírva fakadtam.

- Mami! Mami! - kiabáltam kétségbeesetten anyósomnak, mert azt azért tudni kell, hogy akkor még közös háztartásban laktunk férjem szüleivel.

Izgatottan rontott be a szobába: - Mi történt? - nézett rám riadtan, amint ott álltam a szőnyegen, hálóingemet markolászva, alattam a tócsa, és sírok. Amint feleszmélt, ráébredt arra, mit is lát, odajött hozzám, és nyugtatgatni kezdett. Ő, mint tapasztalt asszony, azonnal tudta, mi a teendő.

Kicsit kapkodósan peregtek az események, mert ugyan össze volt készítve a motyóm, amit vinni kellett a kórházba, de a baba előbb kívánczolt a világra jönni, mint ahogy az elő volt írva. Mert hát ki tudja azt pontosan megállapítani, hogy egy gyermek mikor lesz kíváncsi a külső világra! Az én gyermekem két héttel előbb óhajtotta megnézni, mi van idekinn.

Anyós pajtás segített felöltözni. „Bepelenkázott”. Apósom átszaladt a szomszédba a Gyula bácsihoz, nem tudna-e befuvarozni a kórházba. Ők nagyon aranyos, segítőkész emberek, természetes volt, hogy segít. Így aztán bepelenkázva bekúsztam a hátsó ülésre, és már indultunk is az ismeretlen felé.

Innen már nem emlékszem az eseményekre. Annyira új volt ez a helyzet, hogy nem maradt meg bennem belőle szinte semmi. Csak azt az egyet tudom, hogy másnap reggel hét órakor megszületett az én első

gyermekem, egy kislány. Rózsaszín bőr, hosszú fekete haj, hurkás kezecskék, gödrös állacska, és sosem sírt. A szoptatás alatt, amíg a többi bébi mohón szopikálta mamájuk puha kebléből a finom, pocak-töltő tejecskét, addig az én kis lustikám a mellkasomon a szívem dobbanásának zenéjére édesen szundikált. Be is sárgult szegénykém. Szép kis pofikájából álmos szemek néztek rám. Búcsúzni kellett néhány napra. Betették abba a fránya inkubátorba.

Lassan letelt az idő, és a férjem, az ifjú apa, hazavitt bennünket. Az elbeszélésekből tudom csak, hogy mikor apósom elbiciklizett a telefonfülkéhez - mert akkoriban még nem volt telefonunk -, hogy megkérdezze: megszületett-e már az unokája, dalolva karikázott haza a nagymamához az örömhírrrel: „Van egy kis lány, Anikó, /Rózsás tünevény.“, mivel az a pufók, rózsaszín bőrű angyalka az Anikó nevet kapta. Hogy miért írom le ezeket? Megmondom. Ez a drága csöppség immár huszonkét éves, és mert ez a szám egy nagyon érdekes szám. Véletlenül, vagy a sors rendezte így, nem tudhatom, de az tény, hogy amikor e kincsem megszületett, én magam is huszonkét éves voltam.

Évek múltán, egy szomorú eseményből kifolyólag - mert édesanyámat régesrég, még kislánykoromban elvesztettem, és meg kellett váltani a sírhelyet, akkor, hogy legyen valami tárgyi emlékem róla, kértünk egy másolatot a halotti anyakönyvi kivonatából. Ebben az okmányban benne voltak a személyes adatai. Születési adatok, szülei neve, stb. -, megtudtam, hogy anyu is a huszonkettedik évében volt, amikor én születtem. Hogy még egy huszonkettes évfordulót hozzátegyek ehhez a sorozathoz, huszonkét éve próbálgatjuk egymást a férjemmel. Mondhatnánk azt is tréfásan, hogy a „huszonkettes csapdája“.

Az idei születésnap tortája éppen ezért különleges torta lesz. Számmomra! Mert rajtam kívül ezek az összefüggések, egybeesések, senkinek nem jutnak majd az eszébe. Csak én fogok ezekre gondolni, amikor az immár gyönyörű, felnőtt, hosszú hajú angyalkám elfújja majd a gyertyáját.

Lelkem ünneplőbe öltözik, és talán anyám, onnan fentről megérint, és megpuszítja a homlokomat, éppen úgy, ahogy én a leánykámét.

Ez a születésnap, már a torták számát nézve, elég sok, de ez lesz a leggyönyörűbb mind közül. Elképzelem, hogy anyám mellém ül majd, huncutul egymásra mosolygunk, mert csak mi tudjuk azt, hogy ő közöttünk van. A többiek, a család, a leánykám barátja csak csivitelnek. Ünneplik Anikó születésnapját, hiszen azért gyűltünk össze. Papírcsörgés lesz hallható, amint az ünnepelt az ajándékait bontogatja. Puszik csattannak. Nevetgéléssel, zajongással telik meg majd az egész lakás.

2005. OKTÓBER

Fuchs Éva (Femis): Összegzés

Az utak, melyeket nem járunk be,
az utak, melyek bennünk maradnak,
azok is vezetnek valahová...

A szavak, melyeket nem ejtünk ki,
a szavak, melyek bennünk maradnak,
azok is feltárják lényünket...

A csaták, melyeket nem vívunk meg,
a csaták, melyek bennünk maradnak,
azok is bővítik titkon a hazát...

A magvak, melyeket nem vetünk el,
a magvak, melyek bennünk maradnak,
azok is megsokszorozzák az életet...

A halál, melybe nem halunk bele,
a halál, mely bennünk marad,
az is mélyíti bennünk a hallgatást...

És mindenütt, mindenbe
gyökeret ereszt a dal, a vers.

Százdi Sztakó Zsolt: Az ősz peremén

Mint csodaváró, ki már nem hisz a csodákban,
de azért mégis éri néha meglepetés,
úgy vártam, hogy jöjjön el az ősz,
és hozza el a reggeli párában remegő felhő
mindazt a színvarázst, mindazt a pompás felvillanást,
az ezer színben sárguló lombok, amott az őszülő dombok,
mit csak egy impresszionista képes visszaadni,
de az se,
mert hol marad a képről mindaz az illat,
amit egy mámoros napon a természet csodái
csak tefeléd súgnak,
mikor ajkaddal csókolod a szőlőszemeket,
nyelveddel a nedűt kipréseled,
forr a must, benned erjed, tüzesít a Nap heve,
vagy a rogyadozó ágon szemedbe nevet a körte,
és te leszakítod, beleharapsz, a lé végigcsurog az álladon...
Mindez bizony, barátom, nincsen ott a vásznon.

2005. NOVEMBER

Fuchs Éva (Femis): 50 és 60 között, félúton

Fél évig tartott fájdalomtűrési küszöböm. Győzködtem magam: - el kell menned az orvoshoz! Halogattam - majd, majd...
Elérkezett az idő, se éjjelem, se nappalom, már semmilyen gyógyszer sem segített, NEM BÍRTAM TOVÁBB.
Kivizsgálás, vérvétel, labor, ilyen-olyan vizsgálat, gyomorröntgen - semmi.
Azt már tudtam, mi nincs, de a fájdalom maradt, akkor mi van?!
Talán örököltem anyai nagyanyám halálba vivő kórját? Gyomorrák!?
Most már azért is a végére járok, juszt is. Dacoltam. Kórházi vizsgálá-

latra előjegyzésbe vettek, először megbeszélésre kell jelentkeznem. Reszketek, félelem kísér.

- Mitől félsz? - kérdeztek. - Ráktól, haláltól?

- Nem, - mondtam, - azt elfogadom, ha van. Attól félek, hogy önmagamhoz méltatlanul fogok viselkedni. Félek, hogy nem bírom a fájdalmat, hogy ostobán és bambán viselem.

Egy hétfői reggelen ott ültem Schnell doki kórházi szobája előtt. Jaj, csak gyors legyen a doki, csak jöjjön már - gondoltam, remegő inakkal. Előbb kellett volna, éppen jött mosolyogva.

- Kérem az igazolványát, menjen, üljön ki a váróba, járok egy kört, majd visszajövök.

Várok, várok...

Még mindig...

Ha most nem adtam volna be a személyimet, elmehetnék - zakatol agyamban a félelem.

Fehér ruhás srác jön.

- Jöjjön velem, a doktor úr üzeni.

Lépcsőn fel és lépcsőn le, olyan ez a kórház, mint egy labirintus. Alagsorba érkezünk, kapok egy „Várjon, majd szólítják” -ot.

Várok, várok...

Még mindig, mióta már...?

Szólítanak, menjek be. Belépek, hol a doki? Egy hölgy kéri, írjam alá, hogy beleegyezem a vizsgálatba. Jézusom!? Milyen vizsgálatba? Erről nem volt szó!

Schnell doktor úrral kell beszélnem!

Egy függöny mögül dugja ki a fejét a doki, műanyag kötény előtte?! Jajjjj! Ez meg mi?!

- Meglepetés! Ne aggódjon, csak gyomortükrözés lesz, írja alá.

Könnyű neki, még hogy semmi - gondolom. Na jó, rendben, ha már eddig eljutottam. Szemüveg le, oldalt fordulva a műtőágyra dőlök.

Lidokain spray a torkomba - hú de hideg! Fogam közé egy műanyag sárga gurigát kell szorítanom, azon keresztül megy le a cső, nyelnem

sem szabad. Én Istenem, jó Istenem, most segíts! Barátaim, hol vagytok?! Anyúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú...

- Az orrán át vegye a levegőt.

Jó. Nővér és doki örülnek...?

- Nézze csak, ott egy...

- Jé, vele szemben még egy - menjünk kicsit lejjebb, na ott is van!

- Nahát, nem csoda, hogy fáj a gyomra, nézze csak a képernyőt - látja, itt és ott a fekélyeket?

Odanézek, szemüveg nélkül persze homályosan látom, de a színek felvillannak, kirajzolódnak, látom, három helyen vörösés-barna foltok.

- Na jó, menjünk kifelé a gyomorból.

Jön fel a cső, egy darabig tűröm, túl a gégémen már, nyelek, jaj, megfulladok! - fogom és kirántom az egészet a számból. Végre, levegő!

- Mit csinált, ezt nem szabad! Még jó, hogy már kint volt a torkából!

Nekem mondja - éreztem. Menekülnék, szaladnék, csak el innen. Doki megállít.

- Akkor megyünk a kórterembe, a többit ott elmondom.

- Kórterembe!? Itt kell maradnom? Hiszen megvan a betegség!

- Az egyik. Szerdán lesz a béltükrözés, be kell feküdnie.

- Nem hoztam magammal semmit, erre nem készültem fel!

- Reménykedett! Jó, akkor hazamegy, és délre visszajön. Viszontlátásra.

Hazafelé félúton gyalog mentem. Sütött a nap, beszívtam a friss levegőt.

Szédültem. Úgy éreztem magam, mint a rab, aki kapott egy kis haladékat, mielőtt bezárják...

***

Kórterem. Félénken beoldalgok, az ablak mellett lepakolok - kell nekem a friss levegő - olykor esti hóhullámok idején. Hárman vannak, amikor meglátnak, elhallgatnak, mintha összetartoznának. Mindhárom kisebbség, azaz, mintha most én lennék kisebbségben. Cigányasszonyok, nézegetnek.

- Jó napot! - Jó napot! - jobbat, mint ez - gondolom....

Levetkőzöm, és bebúvok oltalmat remélve - a kíváncsi szemek elől a takaró alá.

Hallgatok, s ők tovább beszélgetnek. Mellettem ül az ágyon Kató néni, mint kiderül, ma már hazamegy, a fiát várja, aki majd érte jön munka után. Egyszer csak becsukja a kórterem ajtaját, leteszi a törölközőt a földre, és tornázni kezd. Fekvőtámasz 1 - 2....10... Úristen! Kató néni 84 éves?!

- Kell ez, ha az ember bírni akarja az élet keménységeit - mondja utána hamiskásan, és rám kacsint. Visszamosolygok - megtört a jég.

Az ajtó melletti ágyról Ibolyka odajön hozzám, s kérdezget. Ki s mi vagyok, mi a panaszom, mi várhat rám. Otthonosan mozog, fél életét kórházban töltötte, szeme világát köszönheti a jó doktoroknak, egyik veséje bánja az otthonosságot, most is nagyon beteg - hasnyálmirigy gyulladás. Mosolyog, csicsereg, mesél és beszél, már a család a téma. Ismerkedünk. Velem szemben egy csudaszép arcú, hollófekete hosszú hajú néni, a későbbi Erzsike mami csupa szívjóság arccal az ágyból csatlakozik a beszédhez - nem szabad felkelnie.

Amikor Kató néni elköszön, mi hárman már úgy érezzük, évek óta ismerjük egymást. Holott csak sorstársak vagyunk, s összeköt bennünket a közös félelem s valami meg nem fogható, igazán ki nem mondható emberség. Szinte kézzel tapintható lélekrezdülések. Akkor, ott 2004 novemberében egy vidéki kórteremben, szeretetben...

2005. DECEMBER

Szilágyi József (Árvai Emil): Hazafelé

Álmosan, fáradtan,
éhesen érkezem bár,
mégis az est
szép lesz és vidám:
szeretetet vár.

2006. JANUÁR

Kovács György: Telihold köszöntése

Csillagösvény körtáncán át
lengedezve, hajladozva...
Pára ittas fellegek közt
ezüsthintón átsuhanva...
Érdes hátú bércek mögül
előbújva, s rám kacsintva...
Halványfényű tükröm előtt
kéjesen és ringatózva...
Szívem mélye rejtett vágyát
aranytálcán elélem hozva...

Mágia és varázs dicső dalnoka,
életünk, reményünk nemes záloga,
fáradj be szerény hajlékomba!

Tiéd a sötétség táltos ereje,
holdsarló kerekded, ékes deleje...
Csillogó köntösben, színezüst lepledben
ölelj át szerelmem, hitvesem, kedvesem!

Füstölők és gyertyák gyúlnak,
pilleszárnyon éjfél eljő...
Varázspálcák felcsattannak,
Halleluja Éjkirálynő!

***

A Barátok Verslista **Képzeld el...** c. folyóiratának eddigi négy száma a <http://www.kepzeldel.hu> oldalon is megtekinthető. A folyóiratunk első három száma pdf formátumú e-bookként is letölthető. A folyóiratunkkal kapcsolatos észrevételeket a folyoirat@kepzeldel.hu címre várjuk.

A BARÁTOK VERSLISTA NYÍLT PÁLYÁZATA 2005.
KARÁCSONY, A SZERETET ÜNNEPE

A Barátok Verslista 2005. decemberében nyílt pályázatot írt ki a fenti témában. A pályázaton minden amatőr író indulhatott - határainkon belül és határainkon túl is - magyar nyelven írt versekkel és novellákkal. Végül 26 fő 57 írása érkezett be. A pályázatos írások elolvashatók Poéta Portálunkon a <http://szeretet2005.poeta.hu> címen.

A beérkezett írások értékelése kétféle módon történt. Volt közönségszavazat és volt szakmai zsűri is, amely két kategóriában értékelt. Mindhárom kategóriában az első három helyezettet díjaztuk. Gratulálunk minden indulónak!

KÖZÖNSÉGSZAVAZAT – I. HELYEZETT

Sándor Gyula: Névtelen fájdalom

Ez a rövid novella figyelemfelhívó kritika a társadalom parazitái ellen, a mindenkori politikai elit és a jogalkotók számára, de rávilágít a hétköznapi ember felelősségére is. (a szerző)

Hajlott hátú öregember csoszog keresztül a széles, latyakos járdán. Sorstársaival mindennapos látvány, szinte hozzátartozik a kőbánya-kispesti csomópont összképéhez. Az ócska szürke kabát ólomsúlyként nehezedik erőtlen vállaira. Ráncos barna kezeivel félig megszáradt kenyeret majszol. Sebesen zúgó folyóként özönlik körötte a hatalmas, arctalan embertömeg. Sietős léptekkel haladnak, messze néző tekintetük a semmit keresi.

László, mert így hívták, amikor még neve is volt, lassan rátámaszkodik a rozsdás korlátra, hogy könnyítsen fekélyes lábainak terhén. Sajgó tagjaiban időnként csontig hatol a fájdalom.

- Irén, kedvesem, már nem vagy itt, hogy bekötözd a lábaimat, a kukából sem kell enned többé, hiszen téged már meghívott Jézus az asztalához. - Az arcán legördülő könnycseppek kócos barázdákat raj-

zolnak a bőréhez tapadt porba. Görnyedt testtartását repedt bordái okozzák. Alig egy hete néhány fiatal összerugdosta, amikor alvás közben rátaláltak a parkban. Könnyű préda volt, hiszen a betegsége miatt már jó ideje képtelen a védekezésre.

- Tudod, kedvesem, amíg ütöttek, végig rád gondoltam. Több mint negyven évig fogtad a kezem, reménykedtem, hogy nem hagyják abba, és akkor végre újra láthatlak. Ó, mennyire várom azt a napot. Emlékszel még? Milyen gyönyörű paradicsom termett a kertünkben, és te hogy szeretted, tudod, úgy frissiben leszedve. Mindig azt mondtad, „fenséges illata van”. Igen, így mondtad, „fenséges”. Egész lényedből szinte áradt a szeretet. Nekem pedig minden perc ajándék volt, amit veled tölthettem. Álmomban egyik éjjel Jézus azt mondta, még nem jött el az időm. Hordoznom kell a világ szégyenét, és nap mint nap az emberek elé kell tartanom, hogy mindenki lássa, mert eljön majd a számonkérés.

- Bocsáss meg, hogy nem tudtalak megvédeni. Ahányszor csak eszembe jut az a borzalmas nap, mindig úgy érzem, meghasad a szívem. A testemet csak elvonszolom valahogy, de a lelkemben tátongó sebek kimondhatatlanul égnek, és jobban fájnak minden fekélynél vagy verésnél. Amikor az a négy férfi berontott a házukba, egy pillanat alatt történt minden. A hatalmas ütéstől a földre estem, az egyik kigyúrt óriás pedig a hátamra térdelt. Mozdulni sem bírtam. Később valami hurokfélét raktak a nyakamra, és az asztalhoz vontak. Csak ekkor láttam, mit tettek veled. Egy keskeny vércsík csorgott végig az ajkadon, ahogy ájultan feküdtél a földön. A nyakadhoz egy hosszú kést szegeztek, de hiába akartam, nem tudtam megmozdulni, ezek túlságosan erősek voltak, és a hurok is szorosan tartott. Ekkor lépett be az a jól öltözött férfi az ajtón. A drága bőrtáskát az asztalra tette, és lassú, nyugodt mozdulatokkal, papírokat vett elő, majd udvarias kimért hangon felém fordult, és ezt mondta. „Elnézést a késői alkalmatlankodásért, Hammer úr, de tudja, nagyon zsúfolt napom volt, és csak most tudtam időt szakítani önre. Ennek a negyednek a helyén, nagyon szép lakópark épül majd, ám ehhez, sajnos, szükségünk van az

ön telkére is. A házat természetesen le fogjuk bontani, hiszen ezzel az elavult külsővel nem illene bele egy modern környezetbe, ugye megérti. Szeretnénk, ha aláírná az adásvételi szerződést. Nem szükséges átolvasnia, higgye el, mi mindenre gondoltunk. A feleségének viszont nem ártana egy pohár víz, úgy tűnik, kicsit nehezen lélegzik. Nyilván valamibe megbotlott szegény, és megüthette magát, amikor elesett." - Gyermekkoromban többször megpróbáltam elképzelni az ördögöt, és mindig valami szörös szörnyetegnek gondoltam, de most itt ült előttem, drága öltönyben, selyem nyakkendővel, arcán nyugodt mosollyal, és egy papírt tartott elém.

- Szemeid még csukva voltak, de hallottam amint halk, fájdalmas hangon engem szólítasz. Apa, apa, mi történt? Nagyon fáj a fejem. Kérlek, segíts. De nem tehettem semmit. Úgy éreztem, belehalok, azonnal meghasad a szívem, de a hurok és az izmos karok a székhez szegeztek.

„- Mint említettem, Hammer úr, nagyon elfoglalt vagyok, szeretném, ha megértőbb lenne, akkor hamarabb túl leszünk a formáságokon.”

- Aláírtam, persze hogy aláírtam, hogy is tudtam volna elnézni, ahogyan szenvedsz - A rendőrség hamar lezárta a nyomozást. Megállapították, az ügyvéd úr éppen jókor érkezett. Ha ő és a titkára nem lettek volna itt, ebből a szerencsétlen elesésből nagyobb baj is lehetett volna. A többi férfiről nem esett szó. Az orvos szerint talán az ijedtség okozta sokk miatt képzelődtem, és nem tudtam felmérni, hányan is vagyunk.

- Néhány hónap múlva hivatalos emberek érkeztek, kezükben egy „jogerős” végzéssel. Azt mondták, azonnal el kell hagynunk a lakást. Hiába próbáltunk tiltakozni, - „talán figyelmesebben kellene elolvasnia, mielőtt aláír egy szerződést”, - válaszolták. Eddig csak a tévében láttuk, mit is művel a lakásmaffia, de mindez olyan távolinak tűnt. Nehezen tudtuk elhinni, hogy a törvény képviselői elnéznek ilyen nyilvánvaló gáztetteket. Ám éppen ők, akik a rendet hivatottak vigyázni, akiktől arra számítottunk, hogy megvédenek, itt álltak az ajtónk előtt, és azt mondták, menjünk el az otthonunkból. Mitől torzult el ennyire ez a világ. Miért hagyják, hogy a kapzsiság acsarkodva meg-

marjon minden emberi értéket. Nem számít testvér, vagy barát, a szeretet szétmarcangolt tetemét pénzhegyekkel takarják el. Az emberek lassan észrevétlenül vakká válnak. Nem látják, hogy saját temetésükön ülnek tort, hogy sokak lelke már szinte rothadó szagot áraszt. „Fehérre meszelt sírok vagytok” harsognak fejekben Jézus szavai, „de belülről tele vagytok mindenféle undoksággal”. Vajon meddig tűri még a Teremtő, hogy a szépséget és tisztaságot mocskos kezek illessék. Talán már nem is olyan sokáig.

- Emlékszel az öcsémre, „mennyire sajnállak titeket” mondta, „de nekünk is csak három szobánk van. Nem tudok az asszony mellett aludni, mert akkor másnap mindig nagyon fáradt vagyok, és a gyerekek is kell egy külön szoba, hiszen már 16 éves, pedig higgyétek el, nagyon szívesen segítenék”. „A garázst talán oda tudnánk adni”, mondta Évi, az unokahúgod, „de csak néhány napra, hiszen pár hete vettünk új autót, az udvaron hamar kikezdené a rozsda az alvázat.”

- Csak az iratainkat és a régi képeket vettük magunkhoz. Az egyik Zsuzsika kezét fogod a rózsalugas alatt. Milyen szépek is voltatok így együtt, anya és lánya. Nagyon hasonlított rád, különösen a szeme, ugyanolyan kedves, meleg barna szeme volt, mint neked. Amikor elgázolta az a részeg sofőr, mindketten azt hittük, nem tudunk tovább élni. Úgy éreztük, már nincs miért. A legdrágább fénysugár, a legszebb virág, mely beragyogta életünket, nincs többé. Tudom, hogy lelkünk egy-egy darabja vele együtt meghalt azon a napon. Milyen sok éve már ennek, de látod, még ma is belesajdul a szívem, amikor eszembe jut. Kedvesem, hiszen te már ott vagy vele. Biztosan most is olyan szeretettel fogod a kezét, mint ezen a képen. Már egy éve is van talán, hogy téged hazahívott az Úr, azóta újra együtt vagytok. A vezető mindössze hat hónapot kapott, mert az apja befolyásos ember volt. Ennyit ért ez a bájos kicsi lány a nagyuraknak - csak ennyit ért. - Az öreg szótlanul fogta a rozsdás korlátot. Meggyötört arcán újabb könnycseppek gördültek végig, amint görnyedten imbolygó testét megpróbálta megtartani. - Takarodj innen - taszított rajta nagyot, a szemközti árus, - részeges dög, miattad nem tudok eladni semmit.

Olyan bűdös vagy, hogy egyetlen tisztességes ember sem akar itt megállni miattad. - Nagyot esett a lökéstől. A fájdalom minden porcikájába belehasított. Úgy érezte, képtelen felállni. Lassan, négykézláb kezdte vonszolni magát. - Tűnj már el, nem érted? - Érezte, hogy a rúgástól, meleg vér csordul végig a lábán, mely az egyik gennyes fekélyből kiserkent, de már nem törődött vele. Gondolatai ismét messze jártak. - Langyos nyárvégi illatok töltötték meg a szeptemberi levegőt, amikor kidobtak bennünket az utcára. Úgy emlékszem, péntek volt és tizedike. Igen. Két nap múlva, vasárnap lett volna a 47. házassági évfordulónk. Az ismerős utcák teljesen idegennek tűntek, mintha még sohasem jártunk volna itt, pedig szinte egy egész emberöltő volt mögöttünk ezen a helyen. A régi szomszédok szótlanul besiettek. Talán csak a házuk előtt álló rendőrautó vagy a drága öltönyös nagyurak látványa riasztotta meg őket. Mindenesetre nem akartak belekeveredni. Csak mentünk kéz a kézben szótlanul. Éreztem, hogy nincs a földön még egy ember, akit így tudnék szeretni, és tudtam, hogy te is erre gondolsz. Ezt sohasem vehetik el tőlünk. Összegyűjthetik a világ minden aranyát, de a tiszta szeretetből egyetlen halvány fénysugárra sem telik belőle. Lehet, hogy ezért dühöng annyira az ördög. Hatalmat kapott, hogy megkísértse, gyötörje az embereket. A pénzsóvár, becsvágó lelkek pedig buzgón csatlakoznak hozzá, de egyik sem érez iránta szeretetet, csupán a kapzsiság hajtja őket. Lépteink lassan belefolytak a távoli semmibe. Nem éreztünk éhséget, sem szomjúságot, még a lábaink is súlytalanok voltak. Mintha csak a föld felett lebegtünk volna, egy könnyörtelen ismeretlen világban, mely benső magányunktól, annyira távolinak tűnt. Köröttünk sietős léptekkel emberek rohantak, ám ők mindannyian mentek valahova. Bennünket pedig egy idegen világ feneketlen gyomra készült elnyelni. Kimerülten, szorosan összebújva aludtunk el egy padon. Az éjszaka kicsit hűvös volt, és nem volt nálunk kabát. Még szerencse, hogy a pulóvert felvettük magunkra. - A pénzünket már az első héten elrabolták tőlünk, a jegyűrűkkel együtt, amelyeket 48 évvel ezelőtt vettem - az eljegyzésünkre. Most is látom, ahogy csillogó, könnyes szemekkel rám nézel. Nem számon-

kérőn, csak szelíden, fájdalmasan. Éreztem, amint a szívem lassan kettéhasad, és tudtam, többé már nem fog összeforrni soha. A köztől akartam lopni neked egy kiflit, mert láttam, mennyire éhes vagy, de az őt észrevette, és ordítva kihajított. A kenyeret viszont nem árultam el, hogy a szemetesből szedtem, a fél kolbásszal, mert azt akartam, hogy jóízűen edd meg. - Az október végi szelek nagyon hidegek voltak, és gyakran esett az eső is. Egyszer, amikor az egyik szálláson aludtunk, reggelre ellopták a szatyrunkat egy egész kenyérral, és a pulóvered is benne volt. Többet nem mertünk odamenni. A novemberi éjszakákon, néha a tócsákat már vékony jégréteg fedte. Az egyik ilyen éjszaka különösen hideg volt. Egy közért szellőzőjénél aludtunk a járdán, mert itt kiszűrődött némi meleg odabentről. Reggelre szinte tüzeltél a láztól. Pedig amíg aludtál, egy fiatalember pokrócot terített ránk, és néhány szendvicset is adott. A mentőbe engem nem engedtek beszállni, az igazolványok, amik bizonyítják, hogy házasok vagyunk, már régen nem voltak meg. Az egyik hajléktalan szálláson valamennyit ellopták tőlünk. Hallottam, amint halkán azt suttogod, szeretlek Laci, mindig is szeretni foglak. - „A kislányt majd megtalálja a kórházban, ha csak holnapra nem fog egy újat magának,” - nevetett az ápoló - „de előbb mosakodjon meg, ha emberek közé akar jönni”. Ekkor láttalak utoljára. Az orvos szerint többszörös fertőzésed volt, és az alutáplált szervezeted feladta a küzdelmet. - Az öregember lassan feltápáskodott a földről, és ólomléptekkel arrébb vonszolta magát. Meg sem hallotta az árustól feléje záporozó szitkokat. Kimért mozdulatokkal elindult a lépcsőn lefelé. A szabadban átvágott a parkon, egyenesen a kiserdő irányába. A decemberi szél süítve kergette az apró, szúrós hókristályokat. Kukából szedett kabátján csak egyetlen gomb volt, az is az alján. A kavargó hó, így könnyen utat talált magának az inge alá, egészen a bőréig. Fáradtan leroskadt, egy kidőlt fa nyirkos törzsére, és mit sem törődve a fergeteggel, mély álomba merült. Egész bensőjén enyhe remegés hullámozott végig, mint nyári fuvallat a lombokon, majd ernyedte teste, arccal előre, a friss puha hóba

dőlt. De ezt már nem érezte. Valami hihetetlen, ragyogó fény vette körül, melyből nyugalom, béke és szeretet áradt felé.

- Irén, kedvesem, te hogy kerülsz ide? Milyen gyönyörű a ruhád, és te is csodaszép vagy. A gyűrű is a kezeden van, de hová tűnt a hó? Az imént még annyira fáztam, most pedig minden olyan szép. Köröskörül rengeteg illatos tarka virág, a levegő pedig bársonyosan kellemes. Az a kis szöszke melletted, igen ő a mi kicsi lányunk, megismerem. - A mentőt egy kutyasétáltató hívta ki. A vizslája vette észre, hogy valami van a hó, és avar alatt. De már nem tudtak segíteni. Ők értesítették a hullaszállítókat. - Szitkozódva gázoltak át a sűrű havas bokrokon a terebélyes fém tepsivel. Te is pont itt tudtál megdöglenni, morogta halkán az egyik. Vigyázz, inkább húzzál kesztyűt, szólt oda a társának, a ruhája bűdös, mint a dög, lehet hogy még tetves is.

- Vajon hány Laci és Irén didereg még az utcákon megalázva, számkivetetten. Kik csalás, kik tollvonással felszámolt munkahelyek áldozatai. Ki tudja, hány iraton lett megítélve névtelenül a sorsuk. Mintha a világ néha elfelejtené, hogy ők is emberek.

SZAKMAI SZAVAZAT – VERS – I. HELYEZETT

Horváth Beatrix: És...

És gyúlnak a gyertyák, és lobban a fény
Várom az éjfél, hogy szívemhez érj
Pendül a lélek, lágy dallam zenél
A szerelmes hajnal most vigaszt remél
És tart még az ünnep, és reszket a szó
Már siklik az álom, de ébredni jó
Megcsillan az érték, és vibrál a szem
Nincs harag többé, és nincs küzdelem
Boldogság kúszik a hajnalon túl
A kezéd végre a kezemért nyúl
A valóság úszik a végtelenen
És örömkönny táncol a két szemeden.

Selmeczi Attila: Az ajándék

Nagy úr a szegénység. Egy ördög, egy pecsét, amely megköti sorsunkat. Egy nagy ragacs, amelybe ha belekeveredünk, nem szabadulhatunk onnét, így éljük végig az életünket. Míg mások jókedvvel, egymás képébe nevetve - miközben póri vicceket mesélnek - zsíros ujjaikkal falják a libacombot s marcipánt szopogatnak, addig mi éhezünk. Korog a gyomrunk, és alig várjuk, hogy végre kenyér kerüljön az asztalra.

A Szabács utca különösen szegény környék volt. Két éve ért véget a háború, és a játszótérből, a sarki zöldségesboltból szinte semmi nem maradt. Csak rom, ami mindent ellep. Fokozatosan takarították, szállították el, de az utca soha nem nyerte vissza régi szépségét. Nem halatszott többé a fogócskázó gyerekek sikongatása, a vak bácsi verklijének különös dallama és a szomszédok veszekedése. Egyszerrel minden megváltozott.

Apám se volt többé. Még a háború elején behívták zászlósnak. Mikor elment, azt mondta, ne féljünk, hamarosan visszatér, és akkor megint együtt leszünk. De nem jött haza.

Anyám minden héten írt neki, válasz azonban egyszer sem érkezett. Csak egy levél jött végül, amelyet anyám eldugott előlem, mégis megtaláltam. Ez állt benne: „Sajnálattal közöljük, hogy férje, Varga Ferenc egy haditámadás következtében eltűnt”.

Megértettem. Hiába éreztem nagy fájdalmat, sírni mégsem tudtam akkor. Jobban szerettem apámat, mint hogy egyszerű könnyeket ejtsek érte. Mindig arra tanított, hogy legyek erős az életben, és tudtam, ennyivel tartozom neki. Az eltűnése után még szegényebbek lettünk, anyám nem kapott munkát. De akkor mégis úgy éreztem, hogy van, ami jobb a szegénységben, s ami miatt soha nem lennék gazdag: a szeretet. Az az összetartozás, ami a családon belül létezik, örökké él. A szegénység pedig csak szorosabbá teszi ezt a kapcsolatot. Én is így nőttek fel, lyukas ruhákban, cipőkben, mégis boldogan.

Életem mindmáig legszebb napja 1947 karácsonya volt, amikor is egy csodálatos ajándékot kaptam az élettől.

Aznap délelőtt havazott. Az ablakon át figyeltem a hulló hópelyheket.
- Édesanyám, nézd, hogy esik a hó! - mondtam - Szeretem a havazást!
Minden fehér, s ellepi a szürkeséget.

Odajött mellém, a kezét a vállamra tette, majd így szólt:

- Ma délután kimegyünk az erdőbe, jó?

Hirtelen ránéztem, és mosolyogtam. Egy kis erdő volt a közelben, ahová azonban soha nem mehettem el, mert anyám nagyon féltett.

- Ez lesz az ajándékom - mondta.

Nagyon boldog voltam, alig vártam már a délutánt. Nem ebédeltünk, mert nem volt pénzünk ennivalóra. Ezekben az időkben csak reggel ettünk egy kis szelet kenyeret cukorral szórva, este pedig mézzel kenve. Mert méz az mindig akadt, a szomszéd néni - aki egy végtelenül jószágos asszony volt - megsajnálta, és adott a bödönből, éppen annyit, hogy a férje észre ne vegye.

Eljött a délután. A szürke égbolt, amelyből újra eleredt a hó, egyre sötétebbé vált. Édesanyám rám adta a kiskabátot, a csíkos sálát, a nagy sapkát, majd kézen fogva elindultunk. Át a Szabács, a Kertész és a Lendvay utcán. Teljesen kihalt a város, mindenki otthon készülődött. A gazdagabb házaknál világított a fény, kiérződött a készülő sütemények édes illata. Minden ablakon kíváncsian benéztem, hátha látok ott valami érdekeset.

Egyszer csak egy fénypompás ház elé értünk. Megálltam, majd az ablakhoz mentem. Egy nagy feldíszített fát láttam, ragyogó díszekkel átölelve.

- Édesanyám, nekünk mikor lesz karácsonyfánk? - kérdeztem, miközben észrevettem az ajándékokat az asztalon.

- Meglátjuk, talán találunk most egyet - felelte.

Odaértünk az erdőhöz. Sétáltunk, néztük a hópelyheket a kezünkön, s énekeltünk. Később leültünk a padra, és hallgattuk annak az egy-két cinkének az énekét, akik előmerészkedtek. Gyorsan eltelt az idő. Hazaindultunk, de közben néztük a kis fákat, hátha találunk olyat, ami mindkettőnknek tetszik.

- Nézd meg ezt! - mondta anyám - Szép formás, az ágai pont olyan sűrűk és hosszúak, mint amilyeneknek lenniük kell. Ez jó lesz?

- Igen - válaszoltam boldogan - ezt vigyük haza!

- Rendben. Otthon majd teszünk rá valami díszet. A varrófiókban van néhány szalag, talán még diót vagy mogyorót is találunk.

Mind a ketten örültünk, és megelégedve folytattuk az utunkat hazafelé. Egyre jobban havazott. Szinte már nem is láttuk, hogy mi van előttünk, mert olyan sűrűn lepte be a tájat a hó, mint a köd. A házunkat sem láttuk, a táblákról olvastuk le, hogy hol tartunk.

Szabács utca 15. Hazaértünk. Felmentünk a lépcsőn a második emeletre, az ajtónk előtt levertük a csizmánkról és a ruhánkról a havat, de még mielőtt beléphettünk volna az ajtón, egy hang utánunk szólt.

- Á, Vargáné! Álljon csak meg egy pillanatra!

Hátranéztünk. A házmesterné volt, aki hangos lépteivel odalépett hozzánk.

- A tartozásuk! Már egy hete ide kellett volna adnia a lakbért! Ha nem tud fizetni, nem sokáig maradnak itt! - mondta fenyegető hangon, s érződött rajta, nem szereti, hogy itt vagyunk.

Ebben az időben sok lakástalan család volt, aki fizetett volna, de nem talált olyan házat, ahová beköltözhetett volna. Szorult, kilátástalan helyzetben voltunk, tél közepén pénz nélkül.

- Kifizetem - mentegetőzött anyám - Tegnap kaptam munkát. Jövő héten biztosan kifizetem.

- Nem érdekel. E hét végén fizet, különben mennek! Lesz, aki kibérelje a lakást - mondta fennhéjázva, majd elment.

Nyugtalan csend lett. Úgy éreztem, ez a beszélgetés elrontotta az egész estét. Bementünk a konyhába, ahol levetettük a téli ruháinkat, a kis fát pedig anyám a sarokba tette.

Közeledett a vacsora ideje. A karácsonyi vacsoráé. Amíg anyám a konyhában szorgoskodott, én a fából készült kisvonattal játszottam, amit apám készített nekem. Hiába kaptam volna csillogó, drága dolgokat, akkor sem szerettem volna más játékot.

Egyszer hirtelen figyeltem, valami sistergett. Kirohantam a konyhába. Anyám sütött.

- Vettem reggel a piacon krumplit és olajat. Megsütöm és megesszük - mondta mosolyogva anyám, a szemében csillogás látszott. Sírt. Nem akarta, hogy észrevegyem, ezért elfordult.

- Most úri vacsoránk lesz! - tette hozzá.

Sült krumpli. Összefutott a nyál a számban, nem is emlékszem, hogy mikor ettem ilyen utoljára. Boldog voltam. Vissza akartam menni a kisonathoz, de hirtelen rájöttem egy titokra: anyám abból a pénzből vásárolt a piacon, ami a lakbérre volt eltéve. Elvette a pénzt magától, csak azért, hogy ezen az ünnepi estén jól megvacsorázzunk. Odarohantam hozzá és átöleltem a derekánál.

- Köszönöm édesanyám - mondtam neki elhaló hangon.

Megsimogatta a fejem, majd folytatta a készülődést.

Este megettük a fenséges étket. Életem legfinomabb vacsorája volt ez, még most is érzem a burgonya ropogós, zamatos ízét. Miután lepakoltuk az asztalról a bádogtányérokat és anyám vízzel előblítette azokat, leültem a földre. Elővette a sarokból a kis fát, az asztalhoz támasztotta, majd kutatni kezdett a fiókokban. Talált is szalagokat, két pirosat és egy kéket.

- Tedd rá! - szólt hozzám - Díszítsd fel ezt a fát, hiszen a tiéd!

Boldogan helyeztem rá a szalagokat, többször változtattam, hogy minél szebb legyen. Közben anyám hozott még valahonnan diót és egy almát. Cérnát fűztünk a dióba, ezután feltettük a fára. Az alma túl nehéz volt ahhoz, hogy rajta maradjon, ezért azt a fa mellé tettük. Utána lecsuktuk a villanyt, gyertyát gyújtottunk. Gyönyörű volt, ahogy a láng megvilágította a fát, és árnyékot vetett a csupasz földre. Anyám öléhez feküdtem, aki egy mesét mondott el a Jégtündérről. Közben elgondolkodtam, hogy a sok kis öröm milyen boldoggá is tehet még akkor is, ha szegények vagyunk. Nagyon boldoggá. A sok keserűségre, gondra most egyikünk sem gondolt. Csak néztük a fát, s élveztük a pillanatot.

- Bárcsak soha ne múlna el ez az este! - mondtam halkán.

Anyám biztos meghallotta, mert éreztem, hogy ismét sír.

Egyszer csak kopogtak. Nem akartunk megmozdulni, olyan jó volt ez a meghittség. De egyre hevesebben kopogtak és tudtuk, ki kell nyitni az ajtót.

- Majd én kinyitom - előztem meg anyámat, mert gondoltam, hadd törölje le nyugodtan addig a könnyeit. Kemény asszony volt, nem szerettem, ha valaki sírni látja.

Kimentem az előszobába, és kinyitottam az ajtót. Nem égett a villany, nem láttam, hogy ki az. Látszólag nem volt ismerős. Leguggolt hozzám. Különös, sajátos illata volt.

- Jancsika! - szólalt meg - Jancsika, te vagy az?

A hangja is olyan ismerős volt. Az illata, a hangja pont olyan, mint .....

- Édesapám! - suttogtam, mert nem jött ki hang a torkomon - Édes-apa, hazajöttél?

Megöleltem, és zokogtam a vállán. Közben anyám kiszólt a szobából.

- Ki az, kisfiam?

Nem tudtam, talán nem is akartam válaszolni. Kijött az előszobába, és felgyújtotta a villanyt. Ebben a pillanatban apám felugrott mellőlem.

- Zsuzsa! - kiáltotta - Látod? Hazajöttem!

- Ferenc! - válaszolta anyám úgy, mintha nem hinne a saját szemének.

Elsápadt, és odarohant apámhoz. Megölelték egymást. Nem tudták hirtelen, hogyan viselkedjenek, csak néztek egymás szemébe, és sírtak. Még apám is, pedig őt még soha nem láttam sírni előtte. Odabújtam melléjük, ők leguggoltak hozzám, és egyszerűen csak örültünk egymásnak.

Egész éjjel beszélgettünk. A kérdések gyorsan követték egymást, néha meg sem várva a másik válaszát. Apám elmondta, hogy megsebesült, de egy lengyel orvos megmentette az életét. Többen már lemondtak róla, de ő megfogadta, hogy meg fog tenni mindent azért, hogy a családját viszontláthassa, és ne hagyja őket magukra. Ez gyógyította meg. Az, hogy nagyon szeretett minket akkor is.

Nagyon gyorsan eltelt az éjjel. Másnap - a házmesterné legnagyobb megrökönyödésére - apám kifizette a tartozást, és úgy éltünk tovább, mint azelőtt. Szegényen, de boldogan.

Szegényen, de egy mindennél fontosabb csodát átélve. Mert még ma is tudom, hogy aznap, azon a karácsonyi estén velünk egy csoda történt. Egy olyan csoda, ami bárkivel megeshetett volna, mégis velünk történt meg. És ezért örökre hálás leszek a sorsnak.

EGY KIS VÁLASZTÉK - JELENLEGI TAGJAINK ÍRÁSAIBÓL:

**Sztudva Péter (Aludtteya):
Álomváró**

Ha egy csillag lehullik a mélybe,
Talán észre sem veszed,
De ha érzed melegét, égeti kezed,
Ne kérdezd, mindez mit jelent,
Álmaidban a választ megleled,
Mely egyetlen szó: Szeretlek!

**Bauerné Vörös Bernadett
(Angel): Testbeszéd**

Órület kerget
Mikor kezed
Becézi testem
Agyam kikapcsol
Testem lángol
Ajkam elhagyja
Kéjek sorhada
Repülök már érzem
A gyönyör mámorát
Újra átélem.
Mikor vége
Pihegve karodba dőlök.

Szita Zoltán: Hagyom, hogy fájjon

Két puha szárnycsapás közt
lassan oldódik riadt magányom,
átrepülve minden határon -
fel, egészen a fénylő csillagokig,
és én hagyom, hogy fájjon!

Kovács György: Mélypont

Lassú léptekkel csusszanok
a pokol fenekére...
Időm sincs már sajnálni önmagam...
Megfakult hajszálam
egy csészébe hullik...
S tárogatók halkuló dallama
ereim tágra nyílt
kátyújába búvik...

Létezik-e sötétség?
Létezik-e Sátán?
Mindezen kérdések
öldöklő kételyként sodornak,
börtönné vált bőröm alatt...
majd hamvadva-harsogva tipornak
nap-nap után minduntalan...
S arcomra sem ragyognak már
délcegen táncoló napsugarak...

Előbújnak lelkem farba fatuskói,
mint felszabdalt hegygerinc
fagyos-ormótlan csúcsai...
Szájkosárban hervad már
sivító ajkam és nyelvem...
S tajtékzó könnyeim
záporozva mossák el
hevenyészve felgyülemlett
baljós régmúltam
elszáradt holdudvarát...

Fekete Eszter (Arthemis): Ég és Pokol között

Nagyot fordult ma a világ
Menny helyére Pokol költözött...
Folyik tovább az örök harc
Ég és Pokol között.

Vérben fürdenek a szívek,
Könnypatak ezüstbe öltözött...
Elmosódik már a határ
Ég és Pokol között.

Hol jár a megváltó Halál?
Lelkem most tavasz és tél között...
Fájdalom tüzében égek
Ég és Pokol között.

**Kálmán Eszter (Adastra): Karmikus kapcsolat
(T. Z-nek)**

mélyebben a szeretetnél is
alkonyi puha fények
játszanak arcodon
tenyerem mögül lesem szemedet
ki vagyok én
s ki vagy te nekem?
sokáig tartott míg rád eszméltem
végigsimít a sors
puha ujja ajkamon
időtlen e kor
időtlen e kapcsolat
máskor és máshová gyökerezik
most nem a miénk ez a lét

te nem vagy
és én nem vagyok
a Párkák fonják e szálakat
a bolygók vetik ránk árnyukat
az alkonyi fény
lassan kihuny
eloldódnak a szálak
füstölő illata lengi be a szobát
talán máskor és máshol
még együvé leszünk
élve és érezve
(valahol)
mélyebben a szeretetnél is...

Tatár Judit (Bambusz): Duna-parti jazz

Lüktet a fény és lüktet a hang,
Lüktet agyamban a tam-ta-tam,
Érzem a ritmust, érzem a dalt,
Érzem a szívem majd kiszakad,
Dobban a dob és dúdol a száj,
Dobban a láb, dobbanni muszáj,
Zengi a kürt és a trombitaszó,
Zengi a harsona, hajjaj de jó.
Búg a gitár és bőg a húr,
Búgnak a hangok a parton túl,
Zongora csendül, hallik a dúr,
Nagybőgő zengi, ő itt az úr,
Fuvola trillázva lelkembe fúr,
Szaxofon sívít, mily bravúr!

Öröm a koncert, vibrál a nesz,
Megáll az idő, ha szól a
j a z z.

Benke Rita: Ünnep 2005-ben

Fenyőnk beköltözött a szobánkba.
Idebent lélegzik, szétárad illata, üde zöldje nekünk virít.
Magával hozta ágain az ezüst és arany Fémet,
az ereiben cirkuláló Vízet,
sorsát, a Fa-létet,
a fényeiben meglapuló Tüzet,
gyökerei között a Földet.
Tűlevelei kilélegzik a Levegőt,
aurájában ott az ősi Védák Étere.

Ünnepi díszben, Világmindenség-kosztümöt viselve karácsonyfává lényegült.
Minta a ruháján a Tejút bolygóival, a villódzó csillagok,
harangok bonganak létezés előtti hangokat,
és e zenére táncra perdülnek a szárnyra kapott angyalok.

Fényt villant a hús ezüst és az arany visszahinti rá a felmelegített ragyogást.
És... ahogy a csillámlásban e két elem nemesül,
lényed, lényem, megőrizve eredendő önmagát,
megismételhetetlen esszenciává egyesül.

Miként a víz - mely magában hordozza
jégkristály,
hullámzó selyem,
ellebbenő köd létsíkjait -
alkotóira bontva csak Hidrogén és Oxigén,
„azzá” csak akkor lesznek,
ha egy különleges találkozásban egy célért átlényegülnek...
amint Te Fánkon az arany meleg hangja,
én az ezüst zenéje:
egy dallam finom harmóniában -
és ettől karácsony az év háromszázhatvanöt napja.

Baranyai Csaba: Ébresztő utazás

Budapest, szép földed temérdek tömege alatt
Rejtő sötétség, kocsi hosszú vonala
Ébredésem után lágyan melenget
Metród kusza metrikája

A reggeli tömeg tompa tudata
Velőmben aligha lel gondolatra
Csak álmodja magát álomittasan
Benne az élet kel reggelente tudatra.

Fiala Sándor: Egy séta

Mily sokszor mentünk mi ketten
sétálni a végtelen mezőkre,
önfeledten, a szabadság birodalmában
boldogan mentünk előre...

mentünk előre, békében, nyugalomban,
télen, nyáron, ősszel s tavasszal,
egy meghitt világ karjaiban,
azt hittem, ennek soha vége nem szakadhat...

De vége szakadt a boldogságnak,
végtelennek látszó mosolygós nyárnak,
mert te elmentél egy szomorú őszi napon,
mint lehulló szirma hervadt virágnak.

Én meg most egyedül sétálok...
egyedül, mint a fa, mely árnyékában
egy angyal sírja áll szomorúan, egymagában,
örök emlékéket őrizve ezernyi boldog sétának.

Koródi Sándor: Csak...

Csak a Most, csak a Ma,
Sem múlt, sem jövő,
Sem Tegnap, sem Holnap,
Csak a Pillanat!

Csak Szív, és csak Lélek,
Sem Vér és sem Test,
Sem értelem s Ego,
Csak amit Érzek.

Csak Mi, csak Ketten,
Sem én, és sem Te,
Sem Világ, sem az Ég,
Csak Mi Egységben.

Csak a Vágy, csak a Tett,
Sem Düh, sem Harag,
Csak mit nem mondtam el:
Bánt! És Szeretlek!

Bató Boglárka: A beteg

A férfi az ágyban feküdt. Az éjjeliszekrényen hatalmas halom használt papír zsebkendő volt. Egy zacskóból kivett egy újat, nagyot trombitálva kifújta az orrát és a többi mellé tette.

- Jaj! - nyögött. - Ez a nátha, borzasztó! Még egy ilyen betegség nincs! Kapar a torkom, könnyezik a szemem, állandóan fújom az orrom, rettenetes. Margitkám! Margitkám! Gyere már! Az asszony a konyhából kiabált:

- Mi az?

- Van az a por a gyógyszertárban, amit meleg vízben kell feloldani, az szokott ilyenkor segíteni, vehetnél. Úgyis mész a boltba, nem? Te könnyen szaladsz, én meg itt fekszem betegen. Hozhatnál pár citromot is a zöldségesből!

- Jó, mindjárt! Van lázad?

- Csak 36,9-et mutat! Biztos rossz a lázmérő. Én úgy érzem, mintha lázam lenne.

- Jól van, apukám, csak feküdj, mindjárt elmosogatok, aztán megyek.

- De siess! Nagyon kellene már az a gyógyszer! Addig alszom egy kicsit. A felesége végzett a házimunkával. Egy nylon szatyrot a zsebébe tett, kinyitotta az ajtót, rátámaszkodott a járókeretre és elindult.

Benkő Gabriella: A négy gyertya

December reszket az éjben,
Fehér hó a sötétségben.
A négy gyertya gyújtva, készen,
Karácsonykor ünnep léssen.

Én vagyok a béke lángja,
Szól az egyik, s meg is bánja.
Béke úgy sincs. Miért égjek?
Elaludt, csak füstje kékllett.

Másik így szól, és meglobban:
Hit a lelkekben alig van.
Nem kell a hit lángja többet,
Elhagyhatjuk ezt a földet.

Most a harmadik gyertyácska
Szólt csendesen, önmagába:
A szeretet lángja vagyok,
Hideg földön most meghalok.

Csak az utolsó kis gyertya
Lángja remeg, fel nem adja:
A remény sugara vagyok
Soha, soha meg nem halok.

Aztán áthajolt kecsesen,
Lángjával lobbantott hiten.
Majd a szeretethez fordult,
S titokban könnye kicsordult.

Meggyújtotta annak lángját,
S a fény vitte angyal szárnyát,
megérintve béke csonkját,
Lángra lobbantva a gyertyát.

Minden karácsonykor súgja
Ez az égő kicsi gyertya:
Én a remény lángja vagyok,
Soha, soha meg nem halok.

Egry Artúr: Folyó vagyok

folyó vagyok, sebes ágaim tengeredbe lenyúlnak,
fesztes öbleidben hullámzó álmaid tornyosulnak,
mélységed megragad, lehúzó spirális muréna szája,
öled magába zár, mint mindenség hatalmas tojása,

egy vagyok veled, testem eloszlik benned pontról-pontra,
örökre elválaszthatatlanul atomról-atomra,
vizeid sós ízét szomjazó nyelvem takarja szádon,
gyöngy fogaid nyomai apró kagylók a folyamágyon.

Pogány Zoltán (Betyár Benő): Ősz, ó...

Ősz, ó, te bűsz
zöldmúlt-dizőz
most már felelj:
a fénydelej,
a kényes nyár,
már merre jár?
Te, ősz!

Már, újra, jössz,
jössz újra, ősz?
S ha jössz, nevetsz,
tarkító hecc;
ködleked hull,
gömbként gurul,
Te, ősz!

A mindenség,
mi veled rég
lelkemen tűz,
megint csak úz,
elmém mögött
folyton bököd -
Te, ősz!

S ha új dagály
húz már, ragály,
hulló levél,
mivé tettél...
hát maradjon
örök jajom:
Te, ősz!

Vozárik Lajos (dalos): November

Hajnali ködben
részegen botorkáló fák,
a reggel kopott óntálcán
kínálja narancsát.
Fázósan, soká vacog a tó,
míg párát sóhajt a rét,
angyalok száradó ruháival
csatázik a kék.
Fák közt dalolva fut a szél,
hallatán imát mormol egy ág -
s az út, a fősvény út
gyűjti, egyre csak gyűjti
lombok réz garasát.

Hirtelen-győztesen
hegyek közé vágat
a reggel.

Szilágyi József (Árvai Emil):
Múló idő

Eltelt az év. A régi naptárt
újra cseréljük. Mondják: feledd,
mi rossz volt, nem lehet
nyögni több éven át,
múlt terhét, szorongásait.
Mondani könnyű - gondolod,
s fürkészed, néked mit hozott,
örömet-bánatot, mit tanít
a most jelen még, holnap emlék:
lettél-e jobb, bölcsőbb;
titokban ezt szeretnéd,
beérni, nem botolni többet:
másoknak egyszer lehetsz még
emlék te is...
...Ha egyáltalán velünk még törődnek.

Tóthné Nagy Erzsébet
(Penzsi): /Gyarló/ Ember

Ha majd eljön az este,
s búcsúztatod a napot,
mely aranyló fényben
éltető korongként ragyog,
ha majd dicsérő éneket zengsz
oltár előtt Istenedhez,
miközben templom ajtajánál
koldus könyörög az emberekhez,
ha majd szíved megérzi
éhező gyermekek sirámát,
ha majd füled meghallja
a természet riasztó jajszavát,
kulcsold kezed az ég felé,
zengjen, harsogjon imád,
és eljő a megbocsátás.

Csatlós András: A Csikkszedő

A forgalmas villamos végállomáson vártam, hogy beálljon a kocsis és hazaérjek valahára. Már csak egy csomagom volt, de az elég nehéznek bizonyult. December 24-e volt, 12 óra lehetett.

Egy idősebb bácsi hajlogatott kissé távolabb tőlem. A nagyobb csikket szedte fel. Mindig elborzaszt, ha ilyet látok. Vajon ki dobta el? Milyen betegségben szenvedhetett? Az emberek hogyan jutnak el odáig, hogy már minden mindegy.

Dohányoztam, mint mindig, ha vártam valamire. Tudom magamról, hogy borzalmas dolog, ha elfogy a cigaretta. A bácsi szünet nélkül hajloga-

tott. Régi szokásom, ha ilyet látok, kiveszek pár szálat a zsebemből, és átnyújtom.

A villamos lassan beállt.

Lenéztem a szatyromra, melynek a tetején ott volt az originál karton cigaretta. Már cihelődtem, mert rövid időn belül indult a járat. Visszatettem a zsebembe a paklit, és megnyitottam a kartont. Kivettem egy dobozzal.

Nem szóltam a csikkszedőhöz egy szót sem, csak megérintettem ruháját. Összeakadt a tekintetünk. A szeme bánatosan csillogott. Átnyújtottam a bontatlan dobozt.

Nem tudott megszólalni. Nem értette, meglepődött, nem tudom.

Felszálltam, mert már berregett az indulást jelző csengő.

Az idő hazafelé gyorsan elszállt, - sokszor megtettem - de a villamos, akkor úgy éreztem, vidámabban zötyögött velem.

Dániel Nagy László: Halottak kertjében (Ajánlom E. F. -nek)

Kereslek, Anyóka,

Kereslek.

Hová lettél?

Gyertyáktól fénylő sírok felett

lebeg hiányzó égi-arcod.

Az örökmécsest hagytad rám,

a SZERETETET.

- Egyedül meddig bírom e nagy kegyet?

Hogyan vívjam tovább a harcot

a lét és nem lét között?

Vörösen lángoló őszi tájban

szinte látom

képzeletem vetületén

szerető kezed mozdulását -

A temető-kert csendjében
életen-túli életed világol.

Most,
amikor itt járok,
minden kicsorduló könnycseppem
felszárad.

Hisz
emlékeid szívemben élnek,
és érzem, testemben pulzál
ölelő Anyaságod.

Várhelyi Klára (cherno): Béke
-Orfű-

Most suttogva jön a fénysugár,
és lopakodva jár a szél,
az eső lágyabban szitál,
a fák közt néma csönd beszél.

Összébb bújnak a házfalak,
a mennyezet is átölel,
gömbölyű lesz egy pillanat,
és végtelenként múlik el.

Most összeolvad minden szó,
és béke honol csendesen,
mert bágyadtan és álmodón
most itt alszol a keblemen.

Egy sóhaj ül meg ajkadon
nehéz álmodot hordozva,
én vigyázón lecsókolom,
hogy ne zavarjon rossz szava.

Mondd, miről álmodsz, Kedvesem?
Adj hát helyet magadban,
hol e pár perc időtlen,
hol e nagy tér osztatlan!

Hogy simogatom arcodat,
hallom, a kozmosz dalra kél,
most oly szép vagy, most tudom azt,
a világ és minden Benned él.

Hogy elmélázok arcodon
részed leszek teljesen,
majd kinézek az ablakon:
puhaság ül mindenem.

Könnyű lábon jár a szél,
nyújtózik a föld, a fa,
ma minden kicsit lassan él
Veled élve, álmodva.

Kiss Angéla (Mimangi):
Tavaszt várva

Álmosan kel a sápadt napfény
Rügyfakasztó lágyabb remény
Tó tükrén már roppanó jéggel
Siklik a szállingózó hópihével

Míg a sártengerből fűszál lesz
Míg a rózsatőn egy virág lesz
Míg a barka tavaszi fuvallatra
Rügybe fakad a telet áthasítva

Addig is a forró gesztenyénél
Nincs jobb egy édes ölelésnél
Várva a tavaszt madárfüttyöt
Álomittas ébredő utak között

Nagy László Zsolt (Poéta):
Szobor

Állok, mint néma szobor,
hajam nem mozdítja szél.
Merev vagyok, hideg s nem
érdekel, ha egy galamb leizél.

Rám zuhog az eső,
néha elér a fagy,
majd elvonul,
de engem hidegen hagy.

Megsimogatsz.
- Istenem, hát van szívem -
érezem dobbanását és...
minden kövem a földön hever.

Fetykó Judit: Decemberi utazás

Míg fogy az út és jön a távol,
mit hol hegy, hol síkság határol,
kopár téli tájban barna-matt
ez a decemberi pirkadat.
Fekete barázdák, szélein
leroskadt az elszáradt rőt szín
fű, s serken megcsalva alóla
az új; mintha is nem tél volna.
Alig-hó búvik, hegyoldalban,
csak ott fenn maradt meg nyomokban.
Minden hallgat és mozdulatlan
hófehér könnyét óhatatlan,
csorgatja a tél, nedves a táj,
nincs jégcsap, csak köd és homály.

Messze a sík, közel a távol,
mit a kékes hegylánc határol,
teraszokon, szőlős-kertekben
találkozik ősz-tél, idő-jelen;
egyszerre zöld, egyszerre barna,
barázdáiban hó takarja,
szitálva, pelyhezve, befedve,
őszet, évet fehérrel feledve,
rejtve a rőtöt, semmi-barnát,
hogyan aludja ki az év magát.
Ez itt fenn ma éppen még fehér,
talán egy-két napot is megér
a hegyek oldalán ez a fátyol,
enyhe télbe havat varázsol.
Megered, forog és kavarog,
felöltöznek a száraz gazok;
mindenen fehér hó palást van,
bújik a világ télruhában.

Oláh Anikó: Mese

Mese voltál,
Nekem írtak...
Mit velem tettél, el nem múlhat!

Mese voltál,
Minden voltál...
Szívembe egy jégtört szúrtál!

Mese voltál,
Szív-szerelmem...
Elfelejteni lehetetlen!

Mese voltál,
Álmot hoztál...
Bűnt, halált és vágyat hagytál!

Mese voltál?!
Lehetetlen...
Rémálomként élsz már bennem!

Mese voltál?!
Mit tettél velem?
Ördögszívű, Kegyetlen!

Lengyel Szabó László: Vak szerelem

Mint a VAK
Úgy szeretlek,
Fényként csodállak, átölellek,
Szemem lehunyom:

- agyam, szinte halott -
a DROG te vagy,
úgy lesz minden,
ahogy TE akarod.

Demeter Zsolt: még egy kancsó egri mélabút!

gyümölcsös kosárban kocsmacsend
öreg faépület kormos falai között
könyököl a hangulat
padlóra loccsan a türelmetlenség
felissza őket az ajzott meztelen vagyon
mik odavesznek úgymond
még egy kancsó egri mélabút a gondokra!

ömlik a jó szag
mint az olaj és a berozsdált vigalom
illatot füstöl szerteszét
bőröm ráncában ferde vonalakban messzi muzsikazaj
izzad az idő harmatozza virágra szerelem italát
még egy kancsó egri mélabút a gondokra!

a polcon könyv
rajta egyensúlyozó délutáni fényszálon por
halk szerenád csüng a lombokon
most végre magamra maradtam
izzó vágyam benépesíti szobám
ezernyi furfangot kitalál
s ráfricskázza a világra
és még egy kancsó egri mélabút a gondokra!

Krasznai (Karaffa) Gyula: Helyén van...

Élt eccer Kisapáton egy ember. Olyan vót az, akár a csalány, aki ahhoz hozzáért, nem maradt sérülés nélkül. A korcsmába es csak a verekedés vót körülötte, kést hordott a lajbizsebébe, oszt igenyöst elővette, ha arra érzett okot. Félt es tülle minden élő, a hóttaknak meg mán ügyes mindegy. Hát nem? Feleség se vót mellette, mert egy menyecske se tartott ki mellette, mindet elugatta, elmorogta maga mellől. No, eccer bément ú es a búzába, utólérte a végzete. Felment Pestre a nagyvásárba valami kötöttárút eladni. Kipakolta a portékáját, oszt árulta, csak árulta, kajabált es hozzá, hogy aszonygya, ideverek, odaverek, ittvannak a pulóverek, aki nem vesz ne babrájja, menjen az anyja ... hazavárja. Osz ahogy kajabál egyre, eléje állt egy csapat ember, de azokon láccott, hogy valami rosszba sántikálnak. Úgy es vót.

Míg az egyik kérdezgetett a pulóverekről, a másik, meg a harmadik mán tette es befelé a kabáttjuk alá a lopott holmit. Észrevette az emberünk, oszt elő es került a bicsak a lajbizsebből, oszt mán bele es vót vágva az egyiknek a szivibe. Mer így megyen ez a rossz emberek között. Ilyen eccerű a gyilkolás annak, akinek nem az Isten a parancsolója. No, jöttek a pandurok, oszt ráverték a vasat mindegyikre, oszt így került bé a mi emberünk az országos gyűjtőfogházba, oszt azóta es ott rohad a lakat rajta, hacsak mán le nem rohadt végleg rulla. Osz azóta mongyák a magyarok ha valami, vagy valaki oda kerül, ahová való, hogy:

„Helyén van, mint a kisapáti ember.”

Hamvas Ákos: Ölelés

Érezte, elhagyja az erő.
Érezte, a testet már nem uralja.
Hiába férfi, most uralkodik a nő,
ki, mit akar, azt elragadja.

Mint leszakadt ág, úgy sodródott,
várta a halálos szorítást.
Nem szakíthatta fel az ólmot,
nem törhette meg a démoni varázst.

Lepergett talán élete filmje is,
sikoltani nem volt ereje.
Nem tudta, elég erős-e a hit,

de félni ettől már nem volt ideje.
...Ekkor az örvény csobogva kacagott,
s a pillér mellett épen lökte el a csónakot.

Gergely Beatrix: Álmat a valóság utolérte

A világmindenség
Legszebb állapota,
A jelen érzését
Most szorosán átkarolva,
Kápráztatva, szemem elé hozta.
Selymes rózsa szirma
Szívemet, elgondolkoztatta,
Álmat védte,
S a valóság utolérte.
Figyeled? S vajon érted?
A hajladozó testek képe,
Összehangoló mézédese léte
Hasonló, az életemet nézve.
A világmindenség
Legszebb állapota,
A jelen érzését
Szorosán átkarolta.

**Szakáli Anna: Ott fenn, Északon
(Stefanicus Hungaricus
Firkásznak)**

Messze, ott fenn, Északon
egy ember gondolt rám,
s azon a fényes szép napon,
te velem voltál „édes Pistukám“!

Versed, betűim fonják át,
esküt is tettél, pecsétet rá.
A szeretet nem obligó,
de van és jön és adják.

Ismerlek én és tudom jól,
szívedbe sok ember elfér,
szádból a hit szava szól,
köszönöm, hogy nekem
verseltél.

Szabolcsi Erzsébet: Köszöntő

Köszöntök minden jóbarátot,
még a tekergőknek is jót kívánok,
kéményseprő hozzon szerencsét,
lángot lobogjon kemencéd,
csíz, cinege s kismadarak
éneke derítse napjaidat,
békés, vidám téli estjeiden
barátok merengjenek verseiden,
s ha jön a nyár, az ősz, az új hó,
tudd, hogy barátok közt lenni jó!

**Molnár Szilvia: Szárnyatlanok
(haikuk)**

félszeg ködeim
szavakkal burkolózva:
szárnyatlan álmok

néha utakon
szárnyatlan szellő lebeg
magánykabátban

szárnyatlan angyal
kancsal pillantásában
magát mutatja

Kovács József Tibor: Isteni szüret

A tenger felől a szél
Apollón könnyű dalát hozza,
Dionüszosz este majd
Aphroditét vad táncba lopja,
De addig még barázdált ujjak
Futnak végig a tőkén...
Ahogyan már több ezer éve
Az Isteneknek földjén:
Hébé üde csókja
száraz szájakra tapad,
Démétér lány mellén
Az örök erő fakad...
És most itt állhatok én is,
A csodát egy szirtről nézve,
Varázslatként, ahogy Irisz,
Létüket lelkembe vésve...

Hanyecz István (shf): Mécseszt gyújtunk!

Mécseszt gyújtunk Néktek
a múltó esti csendben
sok fájdalmat felejtván,
imádkozunk Istenhez szépen
megbocsátás lakozik
már a megtört szívünkben
elhagytak ők mind réges-régen
szeretteink voltak, csillogó jövőben
mára csak emlékük léssen itten
amely kísér két szerető embert
e földi magányos végtelenben
énük elevenen él szívünkben
messzi tájon, térben, időben
mécseszt gyújtunk Néktek
e gyertya fénye világítson
az örökkévalóság mezején
Tinéktek, a fekete sűrű éjben
most ezer csillag ragyogjon
ott fenn a végtelen sötétségben

Nagy Norbert: Mondom néked (Az Isten talpra áll)

Hát így vagyok, mint sokadszor már.
Sortűz előtt, önmagam előtt
megint bevallom: veled vagyok.
Megint melankólia, s öröm.
Szép üveg-hitünk rég eltörött,
s a nyár után most megint fagyok:
veled vagyok.
A kis hokedli egyik felén -
unjuk már, de azért még mindig
odasandítunk, ott van-e ő.

Ott van. Nyugalma felemelő.
Egymásba elzárt örök rabok,
veled vagyok.
Gyürkőzésben botunk, támaszunk,
egymást ölelő két kar vagyunk.

Őszbe csavarodott éjszaka,
és meleg, nyárszagú ébredés.
Öröklét, vagy egy hét, a napok:
s veled vagyok.

Tülekedés zsongó városban.
Új év, s dráguló kenyér szaga.
Gömbölyűt fialt az almafa,
s az augusztusra most új lapot,
a didergős októbert lökték,
méhében valami felragyog:
veled vagyok.

Sárban, visongó rianásban,
télben, már milliót megélten,
hogy várjalak, én arra vártam
összedűlt hitek romja felett
megfeszülve, én, az ékezet,
felhőnek dagasztom mellemet,
úgy fújom szerteszét a szelet.
Úgy remegtetem meg az időt,
úgy rebbentem meg a madarat,
úgy akarom én, az akarat,
hogy süvítse, verje, károgorja szét:
a rád csukódó szemhéj vagyok,
most már veled,
veled vagyok.

(Karácsonyi pályázat - szakmai szavazás - vers kategória - II. helyezett)

Mándy Gábor: A szikla és a hullám

A szikla hallgatag volt,
és simára csiszolta az idő.
Egy fiatal, tapasztalatlan hullám
beleszeretett.
Gyere, játsszunk, érj utol! - mondta,
és incselkedve visszaszaladt a tengerbe.
A szikla szomorúan hallgatott.
Nem voltak lábai, hogy szaladjon,
nem voltak karjai, hogy öleljen,
és szája sem volt, hogy magyarázkodjon.
Ez sértette a hullám hiúságát.
Újra és újra nekicsapódott a sziklának,
egyre dühödtebben,
egész fiatal testével hozzádörgölődött.
De ettől a szikla csak még simább lett,
és még hallgatagabb.

Nagy Krisztina: Új nap virrad

Egyszerű lény vagyok, nagy szemű, fáradt, nincstelen koldus Biztonság városában. Hamis életem élem, hamis valóságomban, a nyugalom és béke illúziója csörgedezik ereimben.

Ám egy téli napon felriadtam művilágom álmából, és a félelmes valóság démontánca tárult vak szemeim elé. A rémület izzó jégként dermesztett meg, és én halálsikollyal ajkamon zuhantam vissza az önkívületbe. Egy nap Poe látogatott meg. Nem szólt egy szót sem, halott testének néma ajkai helyett feketén izzó szemei beszéltek. Fülelem süket, túlérzékeny szüzességébe különös, sikamlósan recsegő, ősi nyelvű hang hatolt. Figyelmemet túlfeszítve erőlködtem, de képtelen voltam szavait értelmezni. Ekkor elhallgatott, rothadó fejét félrefordította, és komótosan körbetekintett örök idők óta alvó testemben.

Kecses ívű, míves domborulatokkal sűrűn díszített vízcsapot talált, mely egykor fényes ezüstselyembe burkolva ontotta ébredésre kész-tető szikráit; de mára elszürkült, bепенészedett. Évtizedek óta koporsóban nyugvó anyagi nemlétével kontrasztos gyorsasággal ragadta meg, és nyitotta résnyire a szelepet. A mögötte duzzadó indulat- és érzelemtenger kegyetlen falainak nekifeszülve repedezettette a hazugság önkívületből épített rabvárát. A vízcsapot fogoly lelkekkel összekötő vezetékek feladták évszázados, ám a végtelenbe tekintve reménytelen küzdelmüket, és fülsiketítő robbanással szóródtak szét. Poe vértelen, kemény ajka elégedett mosolyra húzódott. Felébredtem. A fizika törvényei megszűntek létezni, új(rá)szülött lelkem szabadon csapong sötét képzeletem végtelen tájain.

Péter Erika: Karácsony nélküled

Ha fakó erkélyek
fényfüggönybe bújnak,
vakítóra törölt
ablakszárnyak mögött
gyertyalángok gyúlnak,
akkor tudom,
karácsony közeleg.
Karácsony - nélküled.

Mikor panelházak
kaptárkalitkái
díszpáhollýá válnak,
szürke, poros
madáretetőkből
fenyők kandikálnak,
akkor tudom,
karácsony közeleg.
Karácsony - nélküled.

Ha a kirakatok
drága portékája
vásárlásra késztet,
megszédít a pláza
lenézett varázsa,
a zsúfolt csillogás,
akkor tudom,
karácsony közeleg.
Karácsony - nélküled.

--
S mindez hiába!
Mit vegyek? Mécsest?
Gyertyás sírcsokrot?
Fenyőkoszorút?
Egy másik Életet
nem vehetek!

Beborít eközben
az ócska ruha,
rongyos göncökbe
bugyolálom lelke.
Lelkem az ereklye!
Lelkem!

-Ott jár Betlehemben!-

(Karácsonyi pályázat - közönségsvavazás - III. helyezett)

Kovács Károly (koka): A lexebb vers

Tanulj, hogy olvashass,
Olvass, hogy írthass,
Írj, hogy beszélhess,
Beszélj, hogy segíthess!

***

A folyóiratot lektorálta: Sz. Gábor Ágnes

VÁRHELYI KLÁRA (CHERNO): ÖTSZÁZ ÉV SPANYOL REMEKEI

A Szépművészeti Múzeum az elmúlt években csodálatos sorozatot indított el. Minden évre jut egy nagy szenzáció. Olyan, mint a Monet és barátai, a 400 év francia festészete és a mostani, a Spanyol festészet kiállítás, mely öt évszázad remekműveit mutatja be. Örömmel láttam, hogy egyre többen tartják érdemesnek Pestre utazni az ilyen kulturális programokért.

Bent hozzácsapódtunk egy idegenvezetőhöz, aki részletesen mesélt a portrék alanyairól, a képek eredetéről, és sajátosságairól. Megtudtuk például, hogy a XIV-XV. század ikon- és freskófestői még tojásfehérje és különböző növények pigmentjeiből álló keverékkel dolgoztak, melynek nagy hátránya volt, hogy nem fedett tökéletesen. Erre példa Pedro Sánchez Krisztus sírba tétele című táblája, ahol az utólag ráfestett rézedény a sötétebb háttérrészlet előtt sötétebb, a világosabb színek előtt világosabb árnyalatot vesz fel.

A kiállításon megnézhattuk El Greco híres olajfestményét is, a Bűnbánó Magdolnát. A festő csodálatosan ötvözi az örök asszony eszméjét a földi lét bűneinek jegyeivel, a mulandóságot az imakönyvön lévő koponyával, és az örökkévalóságot a borostyánnal.

Nekem különösen tetszett egy másik Bűnbánó Magdolna. José de Ribera munkája. Az idegenvezető elárulta, hogy Ribera imádkozó nőalakjainak kezéről mindig hagyta az egyik hüvelykujjat. E jegy segít eldönteni, hogy egy-egy mű eredeti-e, vagy csak másolat.

Meglepődtem, amikor beléptem abba a szobába, ahol Velázquez képei voltak kitéve, és azt tapasztaltam, hogy mindkét oldalamon ugyanaz a fiatal lány néz vissza rám, azzal a különbséggel, hogy az egyik képen kék ruhát viselt, a másikon zöldet. Később megtudtam, hogy Velázquez a kéket festette, a portré alanya pedig Margarita Terez infánszó. A zöldet legtehetségesebb tanítványa festette.

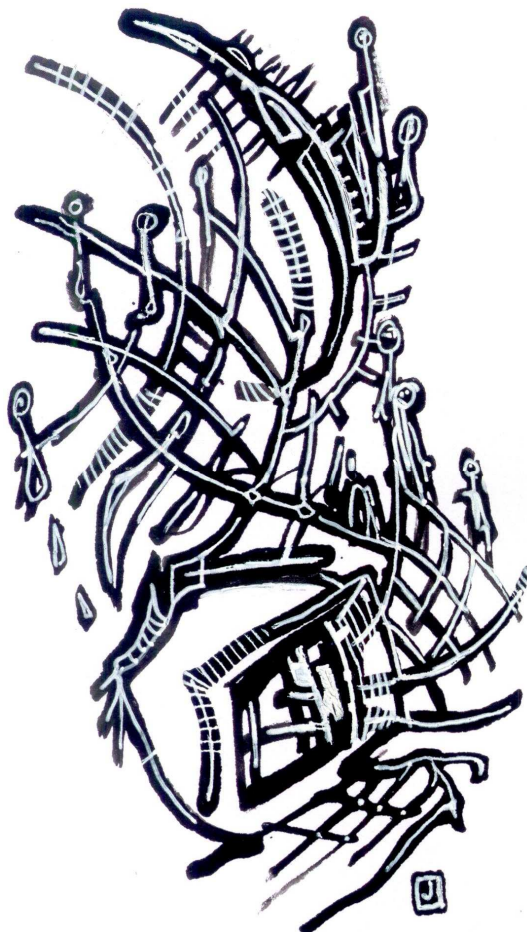
Talán Velázquez festményeiből volt a legtöbb. Ezek után csalódással töltött el, hogy Goyától alig néhány képpel találkozhattunk. Ezek között ott volt A vízfordó leány portréja is.

Remélem, nem szakad meg ez a sorozat, és nemsokára hasonló kollekciónak köszönhetően fel ismét Pestre.

---

*Barátok Verslista honlapja:
<http://www.verslista.hu>*

Jakus Tamás grafikája

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
